

El Figarot

Butlletí dels Castellers de Vilafranca SEGONA ÈPOCA AGOST 2006 PREU 3€

número

36

EL FIGAROT
fa 20 anys

La torre de nou,
trenca el sostre
dels castells

4 de 5,
deu anys de
concursos

Nou Astra GTC

Tan dinàmic que només de mirar-lo
t'hauràs de posar el cinturó de seguretat.

Opel. Idees noves. Cotxe millor.

Un cop d'ull és tot el que et cal. El nou Opel Astra GTC està pensat per moure's amb agilitat i seguretat. Motors 2.0 Turbo de 240cv i dièsel CDTI fins a 150 CV, sistemes IDS^{Plus} i Sport Switch, fars adaptatius AFL, parabrisa panoràmic exclusiu, control electrònic de l'estabilitat (ESP[®]), 6 coixinxins de seguretat, control de velocitat de creuer, navegador de bord, ràdio amb lector d'MP3 amb telèfon integrat i llantes d'aliatge de 18". Com pots veure, tot allò que cal per gaudir del plaer més pur al volant.

www.astragtc.com.es

Descobreix el nou Astra OPC de 240 cv a www.opel-opc.es o al teu distribuïdor Opel.

GMAC FINANCIAL SERVICES

Gamma Astra GTC: consum (l/km) mixt des de 4,8 fins a 9,3. Emissió de CO₂ (g/km) des de 130 fins a 223.

Jounou, S.A.

Avda. Tarragona, 139. Tel. 938 900 303. VILAFRANCA DEL PENEDE'S.
Ctra. Vilanova-Stiges, Km. 42,3. Tel. 938 142 264. SANT PERE DE RIBES / VILANOVA.
Ctra. Nacional 340, Km. 1187. Tel. 977 667 760. EL VENDRELL.

Índex

Entrevista a Lluís Molas	4
L'emoció recordada en la calma	9
Entrevista a Jordi Carbonell, president de la CCCC	10
Te n'adones?	15
El FIGAROT fa 20 anys	16
Lo tres de nou, els canvis socials en els castells	22
Deu anys del quatre de nou amb l'agulla descarregat	26
Tres de nou: a plaça no es veu el treball de l'assaig	29
La torre de nou amb folre.	
Un cop més, trencant el sostre dels castells	30
Quatre de cinc	32
2005, un any més al davant	36
2005. Desemmanillada	39
2006. De nou, la torre	52
1986-2006, cronologia de la millor actuació	64
Castells internacionals	68
Certàmens poètics	71
De Montserrat al Camp Nou	72
El Club Superverd	75
El Figa-rot	76
Antologia de frases que han fet història	78
Castells a banda	81
L'altra cara dels castellers: Anna Riba	82

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

segona època. Número 36. agost del 2006

EDITA

Castellers de Vilafranca. Estatge social: General Prim, 11
08720 Vilafranca del Penedès. Apartat de correus 313

CONSELL DE REDACCIÓ

Xavi Carrasco, Miquel Ferret, Rafael Salvadó i Biel Senabre.

COL-LABORADORS

Joan Badell, Toni Bach, Josep Cabré, Jordi Carbonell, Albert Carrasco, Neus Castells, Neus Cristià, Èric Esclassans, Josep M. Figueras, Jordi Galtés, Jaume Grau, Jordi Llavina, Aleix Massana, Eloi Miralles, David Miret, Fèlix Miret, Roger Moncusí, Joan Montserrat, Raimon Perelló, Ignasi Pérez, Ton Rubires, Hebert Parodi, Àlex Sánchez-Granados, Juli Selma, Òscar Serramià i David Tudela.

FOTO PORTADA

Fèlix Miró

DISSENY GRÀFIC

Ricard Aranda

FOTOCOMPOSICIÓ, FOTOLITS, MUNTATGE I IMPRESSIÓ

Gràfiques Kerpe, S.L. Pere el Gran, 16. 08720 Vilafranca del Penedès
Dip. L. B-29.663/86

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Conselleria de Benestar Social

Ajuntament de
Vilafranca del Penedès

Editorial

Tots a l'una a l'hora de fer castells

Josep Cabré

El temps passa volant. Sembla com si fos ahir quan fèiem el sopar de la colla i ja som a les portes de la Festa Major. Igual com en els últims anys, hem tingut un gran començament de temporada: hem descarregat castells de vuit de gamma alta, el tres i el quatre de nou i hem recuperat la torre emmanillada. Hem arrencat amb seny. Sacrifici, entrega, il·lusió, ganes de fer castells, tot això és el que ens ha portat a estar a dalt de tot. Sempre hem dit que el que és més difícil no és arribar-hi, sinó mantenir-s'hi, i fa molts anys que ens hi mantenim.

Durant la temporada hi ha situacions diverses per diferents motius: hi ha gent que no puja (i no tan sols als troncs, sinó també als folres o les manilles); es produeix algun malentès amb alguna crossa o amb algú del peu, o hi ha una discussió amb algú de la junta o de la tècnica... Són fets que s'haurien de parlar en el seu moment per desfer els malentesos. Això és una gran família, som persones que convivim gairebé durant tot l'any i poden plantejar-se tota mena de situacions. El més important, però, és que a l'hora de fer castells anem tots a l'una i oblidem, encara que sigui momentàniament, el que ha passat. Tenim orgull verd i ningú no ens el toca. I també és necessari que, abans o després, solucionem els problemes entre tots, i sobretot que parlem entre nosaltres, que no ens ho guardem a dins. Hem d'evitar que la gent estigui descontenta.

Aquesta temporada tornem a tenir el concurs de castells i l'hem de fer nostre una altra vegada. Haurem d'anar a Tarragona amb tota la gent, castellers i afeccionats. Amb aquests dos factors tan importants, ja tindrem guanyat molt de concurs. El que no em val és sentir comentaris de l'opinió pública de casa nostra que, en definitiva, acaben dient que tenim guanyat el concurs abans de començar. No hi estic d'acord, ja que ens plantaran cara i faran tot el possible per guanyar-nos, i nosaltres no ho hem de permetre. No accepto anar menys motivats que les colles rivals. Ells fan i faran (us ho asseguro jo) el que sigui per motivar la seva gent, i nosaltres també ho farem. Encara que fem els millors castells, hem d'anar a Tarragona amb l'esperit del 1996, com si fes vint-i-quatre anys que no el guanyem. I per Tots Sants, a rematar la feina i a disfrutar fent el que ens agrada.

Que els Castellers de Vilafranca i tots els afeccionats passem una bona Festa Major i tinguem un gran Sant Fèlix, i que hi descarreguem per fi el tres de deu. I que en siguin dos: el del dia 30 i el del concurs.

Recordant la Mariona

Aquest 2006 el recordarem tota la vida com l'any que es va produir el malaurat accident de la Mariona, la castellera dels Capgrossos de Mataró: un cop molt dur per a tots. Els Castellers de Vilafranca ja ho hem fet a través de molts mitjans i personalment, però volem aprofitar les pàgines del butlletí EL FIGAROT per tornar a donar el condol a la família i per reforçar encara més el nostre suport a la colla de Mataró, que ara està passant per moments molt difícils. El món casteller s'ha de mantenir unit ara més que mai i els Castellers de Vilafranca, com a colla gran que som, donarem mostra d'aquesta unió (i més ara que miraran el fet casteller amb lupa). Penso que el millor homenatge que podem fer a la Mariona és enlairar els millors castells a les places. Nosaltres, per exemple, ho farem el dia del nostre patró, a la plaça més castellera.

A banda d'anar unides, però, les colles han d'adaptar-se als temps. Per això, en les pròximes setmanes, és molt possible que veiem el casc a molts castells a plaça. Actualment és lògic que la canalla en porti i els Castellers de Vilafranca també contribuïrem a adaptar el fet casteller al moment que vivim.

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Lluís Molas

Els castells i Vilafranca a la sang

Òscar Serramià Ricart

«Estem acostumats a sortir triomfadors de plaça, però, si això mai canvia, hem de continuar lluitant: a la colla, s'hi ha d'estar a les verdes i a les madures»

«Els primers castells de nou van ser el boom de la colla. Vam començar a créixer»

«Sempre recordaré que la persona que més m'ha ensenyat a fer de crossa és el Clavé»

Foto: Raquel Tarrés/CN

Petit gran home. Nascut a Vilafranca l'any 1954, casat i amb dos fills (un d'ells castell·ler), el Lluís Molas és un pou de vivències, experiència i ve terania castellera dins la colla. Fer de crossa, posició al castell molt soferta, l'ha fet viure situacions de tota mena, inversemblants fins i tot, al llarg de molts anys. Regenta un taller electromecànic on passa la gran majoria d'hores, i complementa la feina amb l'afició als castells, entre d'altres. Tot i així, sempre ha estat al servei de Vilafranca: administrador de la Festa Major 1994, president de l'Associació de Veïns de Sant Julià i membre de la junta de la colla en dues ocasions (1990-93 i 1996-2005).

Estem entaulats al restaurant El Caliu, de Vilafranca. Tots dos fem l'ullet al bacallà amb all i oli i un bon vi del Penedès, i parlem... de castells. Que aprofiti!

Història

L'aventura al món dels castells comença...
«Com a vilafranquí, els castells sempre m'havien agradat, però, com que jugava a futbol, no tenia temps. Sempre hi anava per Festa Major o el Concurs, i també treia el cap als assajos de l'estiu. És l'any 1985 quan, per mitjà del Jaume Palau, entro a la colla. El Jaume feia de baix i jo anava de crossa amb ell. La primera sortida amb camisa verda va ser al barri del Molí d'en Rovira».

Però el teu pare ja era castell·ler, oi?

«I el meu oncle també!, des del començament de la colla, però hi van ser poc temps. Al principi hi anava molt esporàdicament.

Sempre anava de crossa amb el Jaume Palau, però quan venien els titulars com l'Isidro, el Dimas... jo era el suplent. De mica en mica, i sempre de crossa, vaig començar a fer castells a les sortides, fins que ens vam capficar amb el primer tres de nou amb folre, castell en què anava a baix, de crossa, amb el Güell; i també el primer quatre de nou amb folre on anava de crossa al folre».

Deus haver notat el canvi en la manera de treballar abans amb la d'ara...

«Tot era molt poc assajat, a plaça era on hi havia la gent. Fèiem assajos amb pocs efectius, molt més tranquils, i proves més petites que les d'ara. També faltava disciplina. Potser érem més una família, sempre els mateixos. Els primers castells de nou, en canvi, van ser el boom de la colla. Vam començar a créixer».

Aquí hi ha un relleu, doncs?

«Sí! Hi va haver un canvi generacional i tot. Va començar a entrar gent nova, el Màximo (pare del Miki), l'Àngel dels Monjos, el Fèlix Senabre, gent jove... Però sempre recordaré que la persona que més m'ha ensenyat a fer de crossa és el Clavé».

Del Mènec al Melilla.

«Vaig ser administrador l'any 1994 i l'any anterior vaig plegar de la junta. No es podia combinar una cosa i l'altra. A més, creia que el fet que fóssim més de vint persones a la junta no era funcional de cap manera. Plegava per ser administrador, però així ajudava a reduir la junta.

Pel que fa a la colla, amb el Melilla tot va canviar: tota la junta pensava amb càrrecs personals i cadascú tenia la seva parcel·la. Els mètodes de treball eren totalment diferents».

I el 1996 tornes a entrar a la junta...

«M'encarregava de la casa i, de l'època del Melilla, recordo quan vam adquirir la nau nova i es va plantejar el tema de les obres... A finals del 98 havíem de sopar-hi, a la nau, i estava plena de merda! (vocabulari Molas). Amb el Pere Regull, teníem molt clar que no volíem hipotecar la casa pel cost econòmic de la nau. Va ser una lluita amb Caixa Penedès fins que vam arribar a l'acord. La VISA també hi va ajudar molt».

Quins moments emotius has tingut estant a la junta de l'època Melilla?

«Mira, per a tota la junta, un moment especial va ser el cinquantè aniversari de la colla. Es va fer un treball dur que va ser un èxit».

I de dolents?

«Un moment que em va doldre molt va ser quan ens vam discutir fortament tu (qui escriu això) i jo, per una merda (vocabulari Molas) de concert dels Pets. Va crear molta tensió a la junta, em feia molta por, i estàvem tots cagats fins a l'últim moment. Ho vaig passar molt malament».

I ja en som dos. Molas m'has tocat la fibra: entre el que acabes de dir i el bacallà del plat, m'estic posant tendre... Si algú vol

Foto: Anna Martí

Lluís Molas, a més de fer de cossa, ha parat a baixos molts castells entre els quals destaca el pilar del quatre de nou amb folre i l'agulla.

*saber la història sencera no cal que pregun-
ti, no la recordem ni ell ni jo. I per últim,
l'actualitat amb el Lluís Esclassans.*

«És una altra manera de fer; més ordenada,
però diferent. A la junta tot és més seriós.
És el mateix que abans, però jo no hi he
disfrutat tant».

La colla

Volem saber la teva visió personal de la colla.
«Mentre els castells vagin bé... L'única
cosa que em dol és veure castellers que
fa deu anys eren peces importants dins
la colla i que la gent jove no coneix ni
sap qui són. Es tracta de castellers que,
quan jo vaig entrar, ells ja hi eren i pen-
sava que jo era una merda (un altre cop,
vocabulari Molas) al costat seu, i ara això
ja no passa».

*No s'ha tingut en compte que l'evolució o
el creixement no ha d'anar renyit amb la
tradició, potser?*

«Exacte! De la mateixa manera que hem
corregut fent castells, ho hem fet amb la
gent. És bo perquè hem fet castells, però
per a la solera de la colla, crec que no és
bo, perquè si mai tenim una da vallada
seran ells que donaran la cara».

De vegades per voler ser, has de deixar de fer...

«Potser sí. Potser és la manera de ser del
Penedès. Quan la colla guanya, tothom és
dels verds, però quan pinten bastos...Quan
els Minyons van fer la torre de nou, molts
de Vilafranca ens ho van refregar pels
morros».

*Quines virtuts i mancances tenim respecte
d'altres colles?*

«Som una colla amb tradició, amb gent
que ha vist castells tota la vida. Defectes?
Hem estat una colla que no rematava mai
la feina, hem anat massa a remolc de Valls.
De vegades, quan teníem el peu al coll,
l'aixecàvem. Ja fa uns quants anys que tot
això ha canviat. Abans hi havia una mena
de respecte al 'mestre', i ara l'hem passat
al davant».

L'alumne ha superat el mestre!

«Això li vaig dir a un de Valls! Recordo
que em va retreure: 'és que a aquests de
Vilafranca, què us penseu?, us vam ensenyar
a fer castells!'. I li vaig respondre: 'això és el
que us sap greu, que l'alumne ha superat el
mestre i no ho heu pogut pair mai!'».

Coses de la vida (entre rialles...). I del tema

de les cresses?

«És un lloc que no surts a la foto. La pos-
tura no és la més ideal per fer força. Hi
sents pudor, sues... I això atrau, i quan
hi ha gent que no puja en algun castell
s'ofèn per no anar en un lloc incòmode...
i això és bo! Quan algú s'enfada per no
anar de cossa al peu del tres de deu, se li
ha de fer un monument! El mateix passa
amb els baixos».

Festa Major

*Com a administrador que has estat, com veus
actualment la Festa Major de Vilafranca?*

«Cada any és diferent, però cada any és
igual. Tenim la sort que la Festa Major té
un marc tradicional molt extens, i la resta
és parafernàlia. Els administradors no han
de tocar gaire la cosa tradicional. Com a
administrador tens la part tradicional,
que ja et ve feta, i la variable, que és la
que porta més feina i la que en poc temps
ningú recorda!».

I la diada de Sant Fèlix?

«Per als castellers i per a molta gent, és
el més important de la Festa Major. N'hi
ha que recordaran la Festa Major pels
castells que s'hi han fet. És cert que, com

a castellers, ens mirem molt el melic, però el que ven la Festa Major són els castells, agradi o no agradi. Per sort nostra o per desgràcia d'alguns, l'única cosa que farà sortir la Festa Major als diaris són els castells».

Creus que la contractació de les colles ha de seguir sent igual o cal deixar-ho en mans de gent entesa?

«D'això, fa molts anys que se'n parla! Recordo que, quan vaig ser administrador, la contractació de les colles va ser el més divertit, de les coses que més recordem. Si treus això als administradors, què els queda? Anar a recaptar diners? Només queda la feina bruta... El que no pot ser és que algunes administracions hagin estat menyspreades quan han anat a Valls. Ha passat amb administracions 'febles'. Qui porta els diners i lloga és la figura de l'administrador, i s'ha de fer valer».

Explica'ns alguna anècdota de quan vas ser administrador.

«Anècdota dolenta: la Diada de Sant Fèlix del 1994. Va ser molt dur. Jo volia per la meva colla i per la meua Festa Major una bona diada».

El món casteller

Quin ritme creus que seguirà el món casteller els propers anys?

«Fa anys la meua dona em va preguntar quin dia deixaria de fer castells, era el 1994. Havíem fet el pilar de sis. Li vaig contestar que plegaria el dia que féssim el pilar de vuit (com qui deia el tres de quinze). Això serveix per veure que s'han fet castells que fa deu anys eren impossibles i estem arribant a nivells molt alts. No crec que arribem més amunt que els castells d'ara, però encara queda molt per fer».

Com ha de ser la Diada de Sant Fèlix?

«Amb les millors colles del moment i un màxim de quatre».

Des de la veterania, què diries als que fa relativament poc que s'han integrat al món dels castells.

«Que s'ho passin bé fent castells. Jo ja li ho vaig dir al meu fill quan va entrar, un dia que havíem anat a Vilanova i marxava amb el cap cot perquè no ens havia sortit bé la diada. Li deia a ell i als seus amics que no es pensessin que sempre se sortia victoriós de plaça, però alhora que tinguessin clar que sempre s'ha de tenir el cap ben alt... i amb collons.».

Per últim, demana un desig...

«Que els Castellers de Vilafranca continuem sent el que som durant molts anys».

**«Em dol veure
castellers que fa deu
anys eren peces
 importants dins
la colla i que la gent
jove no coneix
ni sap qui són»**

**«Quan algú s'enfada
per no anar de crossa
al peu del tres de deu,
se li ha de fer
un monument!»**

**«És cert que, com a
castellers, ens mirem
molt el melic, però
el que ven la Festa
Major són els castells,
agradi o no agradi»**

Interioritats

A taula

Carn o peix: peix.

Un bon vi: negre Penedès.

Un plat: de Festa Major.

Un licor: Mascaró.

Quantitat o qualitat: qualitat.

A plaça

Una diada: Sant Fèlix.

Una plaça: plaça de la Vila de Vilafranca.

Un castell que t'agradi: la torre de nou amb folre i manilles.

La gesta més important: el tres de deu amb folre i manilles.

Colles de Sant Fèlix: les quatre millors.

Una diada per recordar: Tots Sants de 1996.

I una per oblidar: Sant Fèlix de 1994.

La colla a batre: la que sigui més a prop.

Per Sant Fèlix

Algun costum especial: abans d'entrar a plaça, passo a veure sant Fèlix.

Hora de llevar-se: nou o quarts de deu.

Esmorzar: poc.

Tertúlia: sí, però em posa nerviós.

Nervis: molts.

Entrada a plaça: anar per feina.

Sonen gralles i... a morir.

El dinar: si ha anat bé, el que calgui; si no, migdiada.

Foto: Raquel Tarrés/Cdv

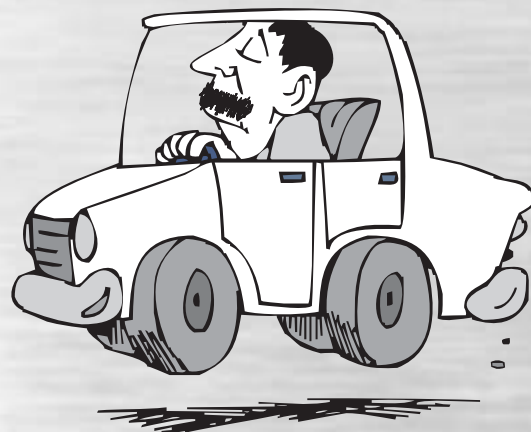
Electromecànica MOLAS, s.c.

*Electricitat de l'automòbil
i vehicles industrials*

Pere El Gran, 22

Telèfon 93 890 32 37 · Fax 93 890 19 91

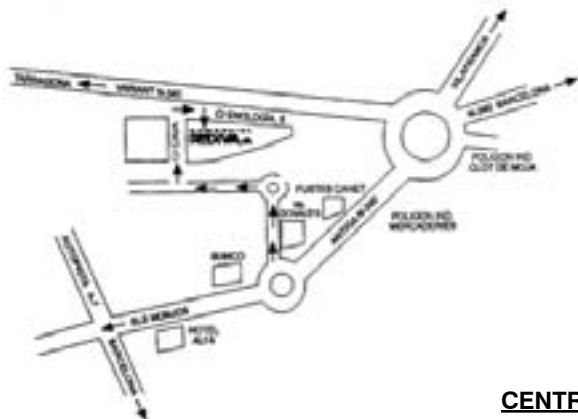
08720 VILAFRANCA DEL PENEDES

COMERCIAL REDIVA, S.A.

**PINTURES I COMPLEMENTS PER A:
DECORACIÓ - CARROSSERIA - NÀUTICA
MOBLE - INDÚSTRIA - BELLES ARTS**

**Revestiments: Sostre - Paret - Terra
Venda i lloguer de maquinària**

CENTRAL

Pol. Ind. Domenys II - c/ Enologia, 5
08720 VILAFRANCA DEL PENEDES

Tel. 93 819 92 76 - 93 819 92 92

Mòbil 607 97 28 84 - Fax 93 819 92 94

c/e: info@comercialrediva.com www.comercialrediva.com

DELEGACIONS

Pol. Ind. La Creu, antiga ctra. de Barcelona, Nau 4

Tel. 977 66 77 68 - Fax 977 15 55 13

43700 EL VENDRELL

Ctra. C-246, km 42 - Pol. Ind. La Vilanoveta, C/M 62

Tel. i Fax 93 893 28 13

08812 LES ROQUETES (Sant Pere de Ribes)

L'emoció recordada en la calma

Jordi Llavina

William Wordsworth va ser un poeta romàntic anglès que una vegada va definir l'art de la poesia com aquella «emoció recordada en la calma».

Darrerament he pensat molt en aquestes paraules del líric anglès arran de la mort de la dos dels Capgrossos de Mataró, Mariona Galindo. L'art dels castells en té molt, de poesia lírica: la gracilitat d'un pilar -el nostre pilar de vuit sostingut magníficament per l'eximí basament del Fèlix Miret- constitueix un vers líric d'una esveltesa i d'una espiritualitat per a les quals jo no trobo parí en el món folklòric o cultural immediat. La magnificència del tres de deu -que en el moment d'escriure aquestes ratlles la nostra colla encara no l'ha descarregat (la precisió adverbial de l'encara resulta clau, per tant)- o la bellesa de les nostres torres, demostren que poesia i castells són instàncies, de vegades, similars. L'esforç i la tenacitat fan l'esperit.

Però el que volia dir és que, com a aficionat casteller, estic molt orgullós de la reacció de fermesa que aquest món singular ha palesat després del fet tràgic de les Santes d'enguany. En més de dos-cents anys, les tragèdies han sigut poquíssimes, però aquesta temporada ens ha tocat de viure'n una. Més d'una ploma apocalíptica del país, més d'un redactor-reactor d'un diari pamfletari que diuen que té una doble edició castellano-catalana, han mirat de posar el crit al cel a propòsit del perill de la pràctica casteller i de la malaltissa inconsciència dels pares de la canalla que deixem pujar les nostres infelices criatures a unes cimes tan emboirades de risc i d'incertesa. Per sort, el món casteller ha reaccionat, com deia, amb fermesa. Dient: no volem més accidents com aquest i, per això, hi posarem els cinc sentits. Sento parlar d'insistència en els assajos, veig programes per a una determinada actuació que es redefeixen en funció del primer castell (si el primer castell no acaba d'anar bé, esclar), veig un estudi rigorós de la minimització del risc i una implantació progressiva del casc en la canalla. Veig més prudència però també la seguretat que estem contribuint, entre tots plegats, a escriure una poesia tècnicament més perfecta que espiritualment no deixarà d'exercir la influència desitjada. Aquell anhel tan humà que, partint del sòl, aspira a acostar-se una mica més al Sol. En aquest sentit, els verds som qui hi estem més a tocar, sense deixar de tenir els peus -milers de peus- a terra.

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Jordi Carbonell

**President de la Coordinadora
de Colles Castelleres de Catalunya**

Josep M. Figueras

*«Els castells són dinàmics i són capaços d'adaptar-se en
cada moment a la situació social que es van trobant»*

Aquesta entrevista respon a la proposta que em va fer la redacció de El Figarot: es tractava de fer seure un expresident de la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya (CCCC) davant el que n'és l'actual president, en Jordi Carbonell, i mirar d'explicar què es cou a la Coordinadora actualment.

Jordi, vaig directe a preguntar-te per un tema antic, que ara és novament a actual: com està el projecte del futur Museu Casteller de Catalunya?

«Amb data d'avui, el projecte del Museu Casteller està en una fase en què podríem dir que es comença a veure la llum al final del túnel. A principis de juliol es va reunir el Consorci del Museu Casteller per examinar les al·legacions (bàsicament formulades des de la CCCC) al projecte museològic.

El Consorci el formen la Generalitat de Catalunya (Departament de Cultura), la Diputació de Tarragona, l'Ajuntament de Valls i la CCCC. Els tres primers assumeixen el cost del projecte del futur museu en una proporció del 50%, el 25% i el 25%. En la reunió del juliol es van acceptar les diverses propostes de canvis sobre el text inicial de projecte museològic. En principi, aquest projecte hauria de quedar aprovat al setembre i llavors és quan les tres administracions tenen interès a definir la ubicació definitiva del museu. Això és així perquè, quan tinguem el projecte museològic aprovat, caldran dues coses: definir un projecte arquitectònic, és a dir, la situació, i també definir un projecte museogràfic, és a dir, omplir l'edifici de contingut.

L'Ajuntament de Valls té interès que sigui a l'antic Institut Narcís Oller, però recentment també hi ha la proposta de construir un edifici de nova planta. L'actual conseller de Cultura, Ferran Mascarell, ha declarat que treballarà perquè el tema de la situació quedi resolt a partir de setembre. Quant a l'antiga opció de Can Segarra, tot i que estaria molt bé fer-lo a la plaça del Blat, penso que cal descartar que sigui una opció per qüestions d'ubicació, d'estructura, de problemes d'aparcament i altres».

A banda d'administrar els diners que aporten els patrocinadors privats i el govern de la Generalitat, de gestionar l'aportació que presta Televisió de Catalunya i també de treballar en la difusió i en l'estudi del fet casteller i en la coordinació d'informació entre les colles, creus que la CCCC es troba en un moment en què podria assumir el rol d'àrbitre en situacions confuses o bé establir normes castelleres?

«La Coordinadora es va crear per satisfer necessitats de totes les colles castelle-

Foto: Raquel Tarrés/CN

«En cap moment es pot forçar la màquina en el sentit d'anar a buscar un àrbitre. Fa dos-cents anys que no en tenim, d'àrbitres, per entendre'ns. Si n'hi ha la necessitat, sortiran sols; si no n'hi ha, no»

res; és a dir, anem junts per una sèrie de temes en què ens convé anar junts, sigui l'assegurança, les relacions públiques en l'àmbit institucional i d'altres, i tot això ha anat quallant amb el temps: la CCCC ha pres cos en funció del que volia la demanda casteller. Sobre els plantejaments que fas, penso que la Coordinadora som les colles i el que intentem les colles és autoregular-nos de forma individual i de forma col·lectiva. Les colles som les que hem de donar contingut a la Coordinadora. Si en algun moment sorgeix la necessitat que hi hagi un ens que compleixi la funció d'àrbitratge, la Coordinadora, una altra entitat similar, les colles o un grup de persones vinculades al món casteller podrien fer aquesta funció. Això es produirà si les colles volen, és a dir, si hi ha la necessitat que sigui així. El que ha passat

és que sovint el món casteller ha dit que la Coordinadora hauria de fer això o que la Coordinadora hauria de fer allò altre, i la CCCC ha anat assumint algunes d'aquestes competències i que, més o menys, han acabat quedant emmarcades en una mena de calaix de sastre que en diem la difusió i l'estudi del món casteller.

El que sí que crec és que en cap moment es pot forçar la màquina en el sentit d'anar a buscar un àrbitre. Fa dos-cents anys que no en tenim, d'àrbitres, per entendre'ns. Si n'hi ha la necessitat, sortiran sols; si no n'hi ha, no. Pensem que el món casteller s'ha anat adaptant al seu temps: al segle XIX, s'organitzava d'una manera, al segle XX, d'una altra, i ara, al segle XXI, comencem a fer-ho d'una manera diferent. El que hagi de venir, ja vindrà; forçar la màquina en les coses mai és bo».

Creus que a ctualment la Coordinadora exerceix aquest paper d'aglutinador de les colles que, en certa manera, apuntes en el comentari anterior?

«Com he dit abans, la CCCC defensa els interessos comuns de les colles, però també les colles de vegades sembla que busquin un element que vetlli de forma global pel món casteller. De fet, el cas més evident s'ha presentat a partir del tràgic fet de Mataró, quan la CCCC surt als mitjans de comunicació en nom del món casteller i les colles hi donen suport. Ha estat un moment difícil i feia falta que tothom anés en la mateixa direcció. Crec que una entitat d'aquesta mena - diguem-ne federativa-, facilita aquest tipus de coses i les colles s'hi han vist representades».

Com valors l'evolució que han fet algunes companyies d'assegurances, o millor dit, corredories d'assegurances, que han passat de fer-se pregar per oferir els seus productes a competir entre elles per tenir la CCCC com a client?

«Aquesta és una qüestió de mercat i de competència. El que ha passat és que hi ha hagut dues corredories d'assegurances que volien fer-nos una pòlissa d'assegurances d'accident i la competència ha fet que el client tingués millors tractes. El fet que en un inici semblava que fóssim una cosa desconeguda i que ara hi hagi dues corredories que vulguin assegurar-nos vol dir que tenim assegurança per molts anys. Cal entendre que el fet casteller és molt conegut en l'àmbit català, però que en el món de la reasssegurança internacional, no ho és tant, de conegut».

En els darrers quinze anys, el món casteller ha vist com tant la CCCC com el Foment de la Ciència i la Salut en el Món Casteller, han organitzat jornades sobre prevenció de lesions en la pràctica de fer castells i han iniciat estudis centrats sobretot a avaluar el risc que comporta aquesta pràctica i a trobar maneres de reduir-lo. Com valors aquest treball?

«Totes aquestes iniciatives són molt positives. Crec que cal fer estudis, jornades o qualsevol altra activitat per parlar obertament del risc en els castells. I ho penso així per dos motius. Primer, perquè, quan avaluem amb dades qualsevol tipus de paràmetre, després pots ser capaç de valorar-lo en profunditat i donar resposta als problemes que es plantegen. Segon, perquè semblava que parlar del risc en els castells era un tabú i que s'havia d'ocultar. Tota aquesta tasca ha portat a desempal·lar-nos d'aquest tarannà una mica arcaic, que personalment crec que no ens permetia avançar en el temps».

Foto: Raquel Tarrés/CdV

«Crec que cal fer estudis, jornades o qualsevol altra activitat per parlar obertament del risc en els castells»

De què se rvirà l'estudi del risc al món casteller?

«De fet aquest estudi ve precedit d'un treball previ que comença el 2002 i acaba el 2004 en el qual s'analitzen les lesions que pateixen els petits en els castells i en altres activitats de lleure. D'aquest estudi, se'n desprèn que els castells tenen un risc tres vegades per sota d'altres activitats d'esbarjo, però que un 50% de les lesions castelleres es pateixen al cap, amb el risc vital que això comporta. Per tant, l'estudi aconsellava adoptar alguna protecció. El 2005 s'inicia un nou estudi per elaborar un casc casteller, cosa que es demana a l'empresa NZI. Aquesta marca fabrica un prototip tenint en compte els paràmetres castellers i ja estan a punt alguns models per veure si el casc és viable o no. S'inicia a partir d'aquí una nova fase en què les colles, d'una manera voluntària, participen en l'estudi. Aquest treball té dues modalitats: hi

ha colles amb casc i colles sense casc. Les primeres registraran totes les incidències amb el casc i les segones sense, per poder comparar dades per fer l'estudi. En aquest moment el treball de camp ja s'ha iniciat i podem veure colles amb casc a les places. De fet, el procés té un abans i uns després del 4 d'agost, ja que moltes colles (i és lògic que sigui així per la gravetat del que va passar), han reflexionat sobre la seva participació en l'estudi. Personalment crec que, tal com havia manifestat abans que passés tot això, el treball és un dels molts indicadors que els castells són dinàmics i que són capaços d'adaptar-se en cada moment a la situació social que es van trobant».

Com valors que en molt pocs anys, i dins d'una etapa en què la junta de la CCCC va ser renovada quasi totalment, la colla dels Castellers de Vilafranca haguem rebut l'encàrrec de la resta de colles de la junta de

presidir l'entitat en dues ocasions?

«La presidència de la junta és rotativa entre les quatre o cinc colles de nou del món casteller. En l'última rotació, hi van entrar els Capgrossos de Mataró, que inicialment no hi entraven, i, d'altra banda, hi havia la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona, els nostres antecessors, que estatutàriament no eren colla de nou, però eren una colla de referència que podia assumir perfectament la presidència. Tenint en compte que entràvem en aquesta rotació, doncs ens ha tocat. Jo penso que és això. Som una colla gran i tant tu com jo representem una colla gran, i aquest tipus de colles acostumem a aportar persones responsables (*en aquest punt el Jordi és modest i diu que el comentar el fa per mi, no per ell*). Doncs bé, a partir del punt que som una colla gran i que se suposa que les persones que hi som fem alguna cosa de profit, doncs ens ha tocat! Jo penso que és el simple fet que representem el que representem, i que és això: hi som en representació de la colla; no hi som a títol personal».

Exacte, jo formulava la pregunta pensant en la colla: ens podem dir Jordi Carbonell o Josep M. Figueras, però, de fet, ens diem Castellers de Vilafranca. Jo pensava més en com ens miren les altres colles que ens atorguen aquesta confiança.

«Dins la Junta de la Coordinadora hi ha una gran complicitat entre els diferents components i es valora la colla i es valora la persona. A partir d'aquí, que cadascú tregui les seves conclusions. Sí home, és que és així!».

Les colles castelleres estan ben representades a la Coordinadora?

«Crec que sí. Les colles hi són representades i les persones que som a la junta sempre intentem tenir una visió global del món casteller. Mai intentem tenir-ne una visió partidista. És a dir, si l'assegurança és bona, ho serà per a tothom; si TV3 ens fa cas, és bo per a tothom, i sempre vas amb aquesta visió d'ajudar el col·lectiu perquè penso que, malgrat que els Castellers de Vilafranca siguem la millor colla del món casteller en aquest moment, el que facin els Vailets de Ripollet, per dir una altra colla, ens afecta tant per al que és bo com per al que sigui dolent. Si ells progressen, vol dir que tothom progressa i que ens empenyen pel darrere i ens ajuden a tirar bons castells. Si hi ha una caiguda dolenta o si els castells que fan no són atractius per al públic, això també desgasta. El món casteller, malgrat que estigui format per grans grups de persones, en el fons està tot entrellaçat i, si una colla fa coses bones, va bé per a tothom, i a l'inrevés».

Foto: Raquel Tarrés/CDV

Foto: Félix Miró

A dalt, Jordi Carbonell i Josep M. Figueras (autor de l'entrevista), els dos castellers de Vilafranca que han estat presidents de la Coordinadora de Colles Castellers de Catalunya.

A sota, Jordi Carbonell entrevistat per al programa «Quarts de nou» del Canal 33.

«El món casteller, malgrat que estigui format per grans grups de persones, en el fons està tot entrellaçat i, si una colla fa coses bones, va bé per a tothom, i a l'inrevés»

Ara et trobes a gairebé la meitat del període que estaràs a la presidència. Quins objectius t'havies marcat o u s havíeu marcat col·legiadament i com han anat?

«La junta de la CCCC funciona de forma col·legiada i t'othom hi fa molta feina. Quan ets president, tu ets la cara visible de l'entitat i d'alguna manera intentes tirar el carro. En un primer moment, les nostres prioritats passaven per solucionar el tema del museu casteller; aconseguir una millora en les assegurances, cosa que ja s'ha fet; mantenir el conveni amb Damm i TV3; donar un nou aire a la pàgina web; incorporar d'una manera definitiva les colles universitàries... A partir del que ha passat, però, se'ns obre un període de reflexió que donarà un nou impuls a la CCCC. No sé cap on anirà, però segur que ha de ser una bona eina de treball per a tots. La Coordinadora haurà de treballar molt a fons per intentar aconseguir que les coses tornin al seu lloc i que la gent ens conegui pel que som; no per estereotips preconcebuts que normalment no s'ajusten a la realitat».

«La Coordinadora haurà de treballar molt a fons per intentar aconseguir que les coses tornin al seu lloc i que la gent ens conegui pel que som»

«Personalment, ser membre de la junta de la CCCC és una experiència magnífica»

Deixa'm fer-te ara la pregunta més personal de totes. Estàs content d'haver entrat com a membre de la junta de la CCCC en representació de la teva colla?

«D'entrada, que els Castellers de Vilafranca et diguin si vols representar-los en una entitat, sigui la que sigui, ja és, per a mi, una mostra de confiança i un honor. Personalment, ser membre de la junta de la CCCC és una experiència magnífica i el meu bagatge cultural, de relació, de coneixement, s'ha multiplicat moltíssim: saps coses que no coneixies, fas coneixences que mai a la vida hauries pensat que faries, visites llocs als quals si no fos per la institució no hi aniries. Per tant, és enriquidor al cent per cent. A més, ho faig amb l'orgull de poder dir que represento els Castellers de Vilafranca. I això, de veritat, fa que et mirin d'una altra manera: és que és així! Et diuen: 'vosaltres sou els que feu aquells castells tan grossos' i, és clar, quan et diuen això, ja no o passes per la porta que has de sortir. T'omple de joia el fet de representar la teva colla i de veure que a l'exterior estem molt ben valorats».

L'encant del Penedès

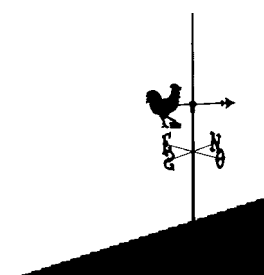
- **BANQUETS DE NOCES**
- **CÒCTELS**
- **COMUNIONS**
- **BATEJOS**
- **FESTES D'ANIVERSARI**
- **ACTES I CONVENCIONS**
- **D'EMPRESSES**

5 Ha de vinyes, bosc i jardí envolten La Torre

Masia La Torre

Carrer la Torre del Gall, s/n · 08798 Sant Cugat Sesgarrigues
Alt Penedès (Barcelona)

Informació i oficines: Cal Soler. Carrers dels Ferrers, 38
08720 Vilafranca del Penedès · Telèfon: 93 892 29 29
www.calsoler.com · a/e: calsoler@calsoler.com

Te n'adones?

Òscar Serramià Ricart

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Cal entendre el present escrit des de l'autoreflexió per intentar exposar una realitat, en aquest cas de dimensió social, que s'erigeix i és present al dia a dia de la Colla. Profundament immersos en un món casteller que s'ha d'adaptar constantment a la modernitat i als avenços d'avui dia, però on hi ha de tenir cabuda la divergència particular i col·lectiva de les colles per mantenir i defensar la tradició que ens ocupa, cal ser conscients del nostre present i futur a curt i llarg termini, sense oblidar un passat que, per justícia, hem de mitificar i perllongar-lo en el temps. Aquest és l'origen del nostre actual tarannà.

Si ens posem a descriure el que és una Colla (amb majúscules com sempre m'ha remarcat el Jou), triada a dit entre el gruix de definicions possibles, una Colla castellera és una suma de petits esforços, de menor i major quantia, que sumats poden generar -entenen els castells com a ciència inexacta- un objectiu prefixat. Podria ser vàlida, però no és tan senzill com això; la definició és massa superficial. Endinsem-nos-hi.

Els Castellers de Vilafranca hem estat, som i hem de ser -serem sempre!- l'orgull de tot un poble, identificats en la nostra pràctica i orgullosos de la dèria castellera que ens uneix. No fent cas dels qui em puguin titllar de prepotent -avesats a sentir-ho de fa temps- afirmo amb contundència que la nostra Colla produeix enveja -sana i emmirallable, és clar-. I quan dic això no em refereixo als castells que fem, cosa evident per més que a alguns els pesi, sinó a allò que internament omple i dona sentit i fruits a la Colla. Tenim el que moltes colles no tenen i que és el motor d'aquesta «empresa». Perquè l'objectiu prefixat del que parlava abans no s'assoleix tan fàcilment,

sinó que al seu darrere hi ha una sèrie de factors determinants. I aquí és on vull anar a parar. M'explicaré posant un exemple: la passada Diada de Sant Fèlix, amb la millor diada de la història i lloats novament a tot el país, un periodista sentenciava en una contracrònica de la Diada el que molts no s'havien parat a pensar, ni tan sols molts de nosaltres: «No ens adonem de com la Colla vilafranquina està forjant la història castellera a la seva mida». (L'autor és Jordi Jaria, president del jurat del Concurs de Tarragona 2006. És una fantàstica contracrònica que, per cert, un any després encara mantinc penjada a la cartellera de Cal Figarot, d'on no penso treure-la pas...). I llegir això et fa pensar, reflexionar, i t'adones que és cert i lògic veient com van les coses, però que potser no en som del tot conscients.

Ens hem habituat a anar a l davant i a això potser ens ha provocat un acomodament, una monotonia poques vegades trencada per altres, un «això ja està fet» sense ni tan sols haver començat. L'autoexigència com a eina de creixement a què ens sotmetem també té contraindicacions. Però deixant de banda aquest aspecte, cal veure que, per forjar la història a la nostra mida, hem d'analitzar l'equip humà de què disposem actualment a la Colla i que és un dels factors determinants; el més important. La gran diversitat de persones, edats, cultures i ideologies barrejades entre si i amb obligació dara a convergir, amb major o menor grau, també és un altre factor determinant; perquè no som simplement companys de Colla. Som diferents estereotips humans amb pensaments diferents (malament si no -si passegeu per l'avinguda de Catalunya, de Vilafranca, veureu un mural que diu «quan tothom pensa igual, ningú pensa»-), però

que sabem defensar el que és nostre tots a l'una i aparcar les diferències lògiques d'un gran col·lectiu quan ens interessa, i l'interès són els castells. Tertúlies abans i després d'assaig entre persones que difícilment tindrien contacte entre si fora de la Colla; trobades d'esbarjo i oci traspassades a la vida quotidiana; afecte i amistat sorgits de la Colla; veure petits, joves, a adults i grans establint lligams i donant-se suport mútuament. Tot això és envejable perquè d'altres formacions ho tenen molt minimitzat o, amb el temps, ho han anat perdent i es fa quasi impossible recuperar. Aquí estem com a companys, amics tots, pel que calgui. Som així i hem de ser així. I això ens fa ser una Colla gran, de castells grans, fruit de ser una gran Colla, de grans persones.

Potser són cabòries d'un servidor, però quan em paro a pensar-hi, cada dia veig més clar que tenim una gran sort de ser una gran família castellera unida en el fons i la forma; és a dir, en allò que ens agrada fer: castells, torres i pilars...vilafranquins de color verd.

En definitiva, crec que és de justícia demanar, per la Colla, que entre tots els que som, més els que vinguin i trampejant els cicles vitals d'una Colla, fem perdurar aquest tresor per sempre més. Perquè, d'això, en depèn el futur. Si a l'gu ha de caure en l'error, que siguin els altres, però Vilafranca no. Orgullosos de ser el que som, com som i el que fem, ara, i per sempre. Te n'adones?

Des de la meua més humil posició, amb amistat, afecte i estima, us desitjo molt bona Festa Major 2006 i millor Sant Fèlix! Que per això lluitem. Gaudim-ne, doncs, i visca els Castellers de Vilafranca!

EL FIGAROT

BUTLLETÍ DELS CASTELLERS DE VILAFRANCA

Segona època, n.º 0

Agost del 1986

EL FIGAROT fa 20 anys

Biel Senabre

L'agost del 1986 sortia el primer número (de fet, el número 0) de la segona època de EL FIGAROT, el butlletí dels Castellers de Vilafranca. A la presentació de la nova etapa de la publicació, Carles Domènech, que aleshores era cap de colla, i Josep Just, el president, escriven que una colla gran com la nostra havia de tenir un bon butlletí, que servís per informar dels castells i de la variada i àmplia activitat de l'entitat, que estimulés la participació dels components del grup i també que difongués el fet casteller en general. Passats vint anys, el butlletí ha canviat la forma i els mitjans tècnics per editar-lo, però continua volent servir els mateixos objectius que marcaven els qui llavors dirigien la colla. Gràcies a totes les persones que hi han col·laborat, els trenta-sis números publicats ens permeten seguir fil per randa la història de les últimes dues dècades dels Castellers de Vilafranca. Si em permeteu la gosadia de parodiar la famosa màxima del Mènec que assegura que «els castells parlen a la plaça», m'atreveixo a afirmar que els castells també han parlat a les pàgines de EL FIGAROT.

Per començar us confessaré un secret: m'he rejuenit vint anys. El miracle no l'ha provocat cap ungüent especial ni cap Sant Grial ni res que s'hi assembli; la raó que m'hagi tret uns quants anys de sobre (si més no, provisionalment, just el temps d'escriure aquestes ratlles) és que evocar els vint anys de EL FIGAROT és repassar el temps que fa que du c camisa verda i recordar les hores que un bon nombre de castellers i castelleres hem dedicat a deixar en lletra impresa i imatge fotogràfica el dia a dia de la colla. Per això, quan ens vam reunir el Joan Roig, el Toni Miralles, el Josep Gràcia i jo mateix (els qui vam formar els primers consells de redacció), junt amb el Xavi Carrasco i el Miquel Ferret (components de l'actual redacció), per parlar d'aquells inicis (tot sopant, també s'ha de dir; i gràcies a la trobada va sortir la base per redactar aquest article), per uns instants em va fer l'efecte que continuàvem les reunions convocades a Cal Figarot mateix per preparar els primers números del butlletí.

El precedent: EL FIGAROT del 84

Si parlem d'una segona època de EL FIGAROT és perquè n'hi va haver una de primera. Era la publicació que, amb el mateix nom (a la capçalera també es feia constar «circular informativa dels Castellers de Vilafranca») i d'una manera gairebé artesanal, va sortir des del començament del 1984 fins a l'inici del 1985 gràcies a la constància, la tenacitat i la paciència de l'Eloi Miralles i el Ricard Aranda. Tots dos es van proposar de millorar les circulars que ja aleshores servien per informar de les vicissituds de la colla; tots dos es van empecar el nom (de primer, van pensar de posar-li Cal Figarot, però al final es van decidir per EL FIGAROT per evitar la confusió amb el local), i tots dos el projectaven, l'escriuien, el corregien, el compaginaven, el fotocopiaven (sí, sí, el fotocopiaven... que el pressupost de la colla no donava per a més) i gairebé el repartien (que en això rebien un cop de mà).

En van sortir onze números i combinava l'actualitat de la colla amb comentaris, suggeriments, dibuixos i escrits diversos. Sempre que es podia, es procurava mantenir un to distès i divertit. Els mateixos redactors manifestaven que la publicació pretenia ser un primer pas per superar les circulars rutinàries i arribar a esdevenir un butlletí de la colla.

La constància, tenacitat i paciència, però, van tenir un límit. L'Eloi i l'Aranda, en el número 0 de la segona època, expliquen que, a banda de l'excés de feina, van quedar desencisats per la manca de col·laboració, els molts problemes que tenien

D'esquerra a dreta, Toni Miralles, Joan Roig, Biel Senabre i Josep Gràcia, membres del consell de redacció dels primers butlletins de EL FIGAROT.

Foto: Xavi Carrasco

i les poques satisfaccions que en treien: «(...) pràcticament l'única satisfacció era veure EL FIGAROT acabat». Després de l'assemblea del 1985 van decidir deixar de fer la publicació i esperar temps millors. La llavor va trigar una mica a donar fruit, però un any i mig després es reprenia el camí.

Un nou EL FIGAROT

A mitjan anys vuitanta la colla s'estava fent gran. En el vessant social, havia comprat el local, que permetia iniciar noves activitats paral·leles als castells, i això significava obrir la colla i aportar-li els recursos humans i l'estabilitat necessaris per plantejar-se d'afrontar reptes superiors als que s'havien aconseguit fins aleshores. En aquest context, iniciada la temporada del 1986, la junta es va tornar a plantejar d'editar un butlletí intern perquè creia que era un element imprescindible per consolidar la colla i cohesionar-la. Per tant, va decidir de recuperar EL FIGAROT, i iniciar-ne una segona època, però dotant-lo d'uns recursos suficients que permetessin millorar-ne la presentació. Partint d'aquestes premisses, una de les primeres decisions a prendre va ser escollir el format que havia de tenir el nou butlletí. Es dubtava entre fer una publicació de mides petites i que fos manejable (semblant a La Fura) o bé adoptar un format més gran, que l'equiparés a altres revistes i que permetés tenir prou joc per publicar-hi fotos de castells ben vistoses. Al final es va imposar aquesta proposta.

Al primer consell de redacció hi havia l'Àngel Bustos (el pare del Jordi), el Josep Gràcia, el Toni Miralles, el Joan Roig (que ens els primers anys va fer de lligam entre la junta i la redacció) i el Biel Senabre. Llevat del Bustos pare, els altres castellers van continuar formant el consell dels primers anys.

Una revista de veritat

Amb una foto del cinc de vuit del Sant Fèlix de 1985 a la portada, unes salutacions del president i del cap de colla, una entrevista als redactors de la primera època de EL FIGAROT, un parell d'articles més i unes seccions fixes va sortir el número 0 (una prova per veure com rutllava la cosa), uns dies abans de la Festa Major del 86. Se'n van tirar 400 exemplars (d'aquest número que teniu a les mans, se n'han fet 1.200).

La confecció i impressió de la revista es va encarregar a les Gràfiques Kerpe perquè era una impremta que ja treballava per la colla fent altres feines. I aquí apareix una altra persona que, sense haver figurat mai com a redactor ni com a col·laborador, també hi va deixar empremta: el Gualbert Carrasco, impressor en cap de les gràfiques (no endebades, les havia creat ell mateix) i veu de la consciència (i mai millor dit, això de la veu, atesa la singularitat i gravetat del seu timbre sonor), que ajudava a «reprimir» les ambicioses pretensions d'uns redactors joves i inexperts, esdevenint peça clau per tocar de peus a terra.

Aquest paper ja el va haver de fer just al número 1, quan els joves al·ludits li van

La diabòlica redacció de El FIGAROT el 31 d'agost del 1988.

suggerir de replantejar la presentació del butlletí (com he dit abans, el número 0 havia servit d'assaig general): quadrar titulars, presentar els textos en columnes periodístiques, numerar les pàgines, compaginar fotos i text, introduir peus de foto... Davant l'allau d'il·lusionades propostes que li queien al damunt (i de la feina subsegüent), la resposta va ser contundent: -Nen, tu vols fer una revista de veritat!

Els altres moments en què l'impressor exercia el rol esmentat es repetien número darrere número, fins a convertir-se en una mena de tradició. L'ocasió s'esqueia quan s'anava acostant la data que havia de sortir imprès el butlletí i encara faltaven la meitat de col·laboracions, unes quantes fotos i algun anunci per confirmar. Llavors era la seva. L'ambient era propici per preguntar com qui no volia la cosa: -Per quan dieu que voleu aquest Figarot?...-. I, com que ja sabia la resposta abans d'haver formulat la pregunta, afegia amb una rotunda gravetat: -No el tindreu pas, aquesta vegada... però, segur, eh!

L'altra figura de les gràfiques que els components d'aquells consells de redacció encara recorden entranyablement és l'Anna Casas i la seva inseparable màquina de confeccionar galerades (no en sé el nom tècnic). L'andròmina, a vui en dia, ens semblaria una autèntica relíquia apropiada per torturar la vista i la carcanada (un monitor fosc i petit, ple de lletres minúscules i gairebé il·legibles de color

verd cridaner, combinades amb codis estrambòtics imprescindibles per provocar qualsevol operació que sortís de la rutina, com marcar cursives o negretes, o inserir el punt volat de la ela geminada...), però llavors era la quinta essència de la modernitat. Tan unides estaven una a l'altra (l'Anna a la màquina de picar lletres), que la redacció li havia atorgat el títol honorífic de ser «la millor picadora del món». I parlant de figures entranyables de les gràfiques, també hi ha un lloc especial per a la mestressa de la casa, la Carme, i els reconfortats i revitalitzants berenars-sopars-esmorzars que baixava de casa a la impremta quan les sessions de confecció de la revista s'allargaven fins ben entrada la matinada.

Canvis

El procés d'elaboració de El FIGAROT ha canviat de la nit al dia en vint anys. Els textos originals solien arribar escrits a màquina (de les d'abans) o bé fins i tot a mà i es corregien (de vegades, més que corregir-los calia interpretar-los). Després s'introduïen a la màquina infernal descrita anteriorment i en sortia una galerada (una tira de paper d'uns 7 cm d'amplada però d'uns quants metres de llargada en què s'imprimia el text en columnes). La galerada s'havia de tornar a corregir i treure amb les correccions corresponents. Aleshores era el moment de maquetar la pàgina: primer calia fer una mena d'esborrany sobre uns fulls de paper, dividits en les tres columnes

habituals de les planes de la revista, on es marcava en llapis exactament les mides del text, dels titulars i de les fotografies. Tot s'havia de calcular i quadrar al mil·límetre! Aquesta plantilla servia de model per fer la maquetació definitiva, és a dir, en un a ltre full de paper semblant, s'hi enganxaven les galerades, utilitzant una cera fosa que acabava empastifant papers i dits indistintament. No cal dir que, cada cop que es volia moure ni que fos una línia del text, calia refer-lo tot de dalt a baix per tornar-lo a quadrar. Vet aquí una de les causes per què, de vegades, tocaven les tantes de la matinada. Amb els programes informàtics actuals, tot això ha passat a la història i ara tot es fa i es desfà en uns segons a l'ordinador, còmodament instal·lats davant del monitor i sense embrutar-se les mans.

Amb la pàgina maquetada, s'havia de fer el fotolit (tot un altre procés artesanal), afegir-hi les fotos i treure'n les planxes que servien per entrar a la màquina d'imprimir. Aquestes feines ara s'han simplificat molt, si bé en deixaré l'explicació als especialistes per no ficar-me allà on no em demanen.

Nova imatge

Un altre dels canvis s'ha produït en la presentació general del contingut. De mica en mica, s'ha procurat de donar més protagonisme a les imatges, descarregant les pàgines per fer-les més atractives a la lectura. Si bé algunes d'aquestes innovacions es van anar introduint amb el pas del temps, es pot dir que el número 29 va portar una petita revolució formal de El FIGAROT. Convenientment assessorats pel Ricard Aranda, fill, se'n va canviar el disseny, la capçalera, el format (de 22 x 32 cm es va passar a 21 x 29,7 cm) i els criteris de compaginació (tractament de les imatges, tipus i cos de la lletra, criteris de presentació dels continguts) i es va mantenir la portada en color (l'última en blanc i negre havia estat la dels números 20-21). A partir d'aquí, i seguint també els criteris professionals del Xavi Carrasco, la revista té una presentació moderna i atractiva. Només hi falta introduir el color a totes les planes. Esperem que el pressupost ens ho permeti en un futur proper... Des del 1994, totes les fotografies es digitalitzen i, a partir del número 24-25, el butlletí es grava en un CD i es penja al web de la colla.

El que no ha variat és el llarg procés de preparació del contingut del butlletí. Comptat i debatut, la gestació de cada exemplar s'iniciava -i s'inicia- uns quants mesos abans de la impressió final. El consell de redacció es reuneix per decidir

l'estructura bàsica dels articles a publicar i per encarregar alguns textos a castellers i castelleres o a persones de fora de la colla. Des de bon començament, s'ha mantingut el criteri de fer un butlletí tan participatiu com sigui possible i, per aconseguir-ho, s'encarreguen (literalment) les col·laboracions, que poden anar des de l'explicació d'una diada, fins a fer-se càrrec d'una entrevista, passant per articles d'opinió, de ressenya històrica o d'explicació tècnica d'un castell. Encara que això suposa una feina addicional (que es pot allargar uns quants mesos, des que es demana l'escrit fins que aquest arriba definitivament a la redacció), es té molt clar que El FIGAROT ha de ser obert i que s'ha d'evitar que l'acabin escrivint quatre mans. Per això, ara, com abans, cal tenir un cos especialitzat a fer d'home (o dona) del frac, que es dediqui pacientment a perseguir els *morosos* perquè lliurin els fulls escrits abans de fer salat. Tot s'ha de dir, però, que ara, com abans, hi ha una excel·lent predisposició a col·laborar.

Més de 1.500 pàgines

Si ajuntéssim tots els números de la segona època de El FIGAROT, fariem un volum que tindria més de 1.500 pàgines. El número més ampli va ser el 24-25, que va tenir 92 pàgines, i els més curts són el 0 i l'1, que són de 12 i 20 planes, respectivament. Junt amb els articles de cada número, El FIGAROT inclou unes quantes seccions fixes que han anat variant. No cal dir que l'editorial no ha fallat mai, i també s'ha mantingut des del primer dia una entrevista o unes quantes (llevat dels números 6 i 26) i la crònica de les diades en què ha participat la colla (autèntica base de dades de tots els castells fets de l'agost de 1986 ençà). En els primers exemplars, apareixien altres seccions habituals com «A cau d'orella», en què es feia safareig de la colla (fet que alguna vegada havia comportat cares llargues cap a al gun redactor), «Au vengà!», per comentar alguna situació destacada i encoratjar el col·lectiu, o bé «Per endavant», que anunciava les sortides futures. Cada final de temporada també es publicava un quadre general dels castells de l'any, elaborat pel Jordi Mir.

Amb el pas del temps, algunes d'aquestes seccions s'han deixat de publicar i s'han substituït per d'altres. Així, des del número 28 es reserva unes pàgines per a la canalla, és «El club superverd»; unes altres per als joves, la «Pinya jove»; una per a les activitats fora dels castells, «Castells a banda», i, finalment, unes altres dedicades a l'humor, «El Figa-rot». En el número 32 es va introduir una nova secció, «L'altra cara

dels castellers», que, en format d'entrevista, serveix per conèixer altres aficions que tenen els components de la colla, a més de la castellera. Finalment, en el número 35 va començar una secció historicohumorística: «Antologia de frases que han fet història» (el títol ja ho diu tot).

Pel que fa a la periodicitat, s'ha d'indicar que ha estat del tot variable. A l'inici s'havia pensat de treure tres o quatre exemplars l'any, però la pràctica ha demostrat que el propòsit és molt lloable, però difícil d'aconseguir. L'any més prolífic va ser el 1987, quan van sortir quatre números, en bona part gràcies a haver carregat els primers tres i quatre de nou, esdeveniments que van provocar dues edicions especials. A l'altre costat, el 1995 i el 1998 no es va publicar cap exemplar, ni un. En aquest últim cas, la sequera es va acabar de cop perquè el 1999 van sortir simultàniament el que glossava els castells del 1997 i un altre de 72 pàgines que es referia al 1998 (el cinquantenari i els tres de deu van ser raons de pes per recuperar el temps perdut). Els primers anys, a costumaven a sortir dos números l'any i, a partir de 1991, es va agafar el ritme de treure'n un cada temporada (de vegades, però, un sol exemplar incloïa dos números).

Fotos i anuncis

A banda dels redactors, dels col·laboradors, dels compaginadors i dels impressors, existeixen altres grups de participants en la revista que també és bo d'anomenar. Per un costat, hi ha les persones que aporten fotografies. En els primers números, es refiava molt del Josep Maria Petrus, que no es perdia cap sortida i que més d'una vegada havia solucionat un compromís, i el Josep Maria Aguilar. Posteriorment hi va haver altres fotògrafs que aportaven fotos habitualment, com el Josep Anton Esteve i el Miquel Arroyo i, més cap aquí, el Fèlix Miró, l'Anna Martí i la Raquel Tarrés, als quals s'afegeixen moltes altres persones i mitjans de comunicació que han cedit fotografies en alguna ocasió. També és bo de fer constar la col·laboració del Carles Casanellas, amb els seus dibuixos i caricatures tan característics.

Per un altre cantó, s'ha de comptar amb la publicitat per sufragar una part de la despesa. Per tant, hi ha d'haver algú que s'encarregui d'anar a buscar empreses i establiments disposats a pagar un anunci. Aquesta feina, els primers anys, la feia el Joan Roig, que també era el tresorer de la colla, i des de fa una pila d'anys, l'està duent a terme el Joan Montserrat.

Tots plegats formen un equip que permet fer el petit miracle de treure un butlletí que pretén estar a l'alçada de la colla.

Allò que no sabíeu de EL FIGAROT i que no gosàveu preguntar

El primer número per al Mènec

Hi havia un costum en els primers números que va durar gairebé fins que el Mènec va deixar de ser cap de colla. Consistia a lliurar-li el primer exemplar, tot just acabat d'imprimir, en deferència i consideració al càrrec que tenia. Així doncs, el consell de redacció es desplaçava al domicili particular del cap i li presentava oficialment el número ben fresc. El Mènec el fullejava, en donava el *nihil obstat* amb una frase de valoració de la feina feta: -molt bé, nois!-, i finalitzava la cerimònia arrodonint el reconeixement d'una manera més material: -ara ja podeu anar a sopar per celebrar-ho-. El que no sabia era que, el sopar, ja estava encarregat de feia estona, aprofitant l'avinentsa que el Roig (actiu membre de la redacció) era el tresorer de la colla. Aquest costum es va abandonar en els últims anys del Mènec, tant el de portar el primer número al cap com el d'anar a sopar amb la tinta dels exemplars encara sense assecar i pagant la colla. És llàstima perdre les tradicions...

Cagarrines de Festa Major

Parlant dels sopars postfigarotencs, en un d'aquests celebrats les vigílies de la Festa Major, es veu que el marisc o el pernil de Jabugo o el caviar (feliços els senzills d'esperit) o vés a saber què no eren gaire catòlics i mitja redacció de la revista va començar la cercavila del 29 amb un tap al cul. Ningué no va notar res, per això... o, si més no, van tenir la gentilesa de no dir-ho.

El reporter Melilla

Entre les moltes habilitats que ha demostrat tenir el Melilla, ningú li coneixia la de fer una entrevista i passar-la després a paper escrit per publicar-la. Per això, va sobtar una mica que s'ofereís voluntàriament per entrevistar el senyor Joan Mota, un antic aficionat als castells, que compartia la predilecció entre els Nens del Vendrell, de la vila on va néixer, i els Castellers de Vilafranca, de la població on vivia, i que tenia molta amistat amb

l'excap de colla vilafranquí (aleshores, però, ni somiava arribar a ser-ho). Com que tota col·laboració és rebuda com aigua del cel, es va acceptar la proposta, esperant que el reporter Melilla aparegués uns dies després amb els folis sota el braç i l'entrevista passada en net. El seus plans no anaven per aquí. Quan va ser l'hora de la veritat, amb tota la naturalitat del món, va demanar a dos components del consell de redacció que l'acompanyessin a casa de l'entrevistat (sense oblidar la casset, els papers i els llapis) i ell es va limitar a anar-hi xerrant distesament i ordenar de tant en tant al pobre redactor, que encara no s'havia refet de la sorpresa: -Nen, apunta això, apunta... (Vegeu EL FIGAROT, número 16).

Article premiat

Un article aparegut al número 7 de EL FIGAROT va rebre el premi Crossa del certamen «Força, equilibri, valor i seny» que s'havia convocat en diverses edicions als anys vuitanta i començament dels noranta. L'article el va escriure el Biel Senabre i era una entrevista a diferents crosses de la colla titulada: «Les crosses: la feina d'una gent que no es veu mai».

Els castells i el Mènec parlen a la plaça

Una de les feines més valorades i reconegudes a la redacció de EL FIGAROT era anar a fer una entrevista al Mènec per veure què pensava el cap de colla i treure'n material suficient per intentar omplir un parell de pàgines, fotos incloses. No pas perquè no sigui un home que no tingui res a explicar, que el dia que s'hi posa és capaç de donar prou suc per escriure una enciclopèdia, sinó perquè tots sabem que ell és més partidari de parlar allà on ho fan els castells: a la plaça. Es recorda especialment una famosa entrevista feta a la rebotiga que el Mènec tenia al carrer de la Font, envoltats d'un intens flaire d'herbes aromàtiques, en què els redactors figarotencs, àvids d'informació del gran cap, anaven formulant preguntes del dret i del revés i rebien com a resposta uns laònics i concisos «sí», «no», «esclar». La frase més llarga que se li va arrencar va ser al final de tot quan va deixar anar allò de: -Sou uns pirates!

Nosaltres ja feia temps que ho dèiem

A l'editorial dels números 11 i 12 s'hi diu literalment: «(...) si la dels vuitanta ha estat la dècada dels castells folrats, la dels noranta pot venir marcada per la fita dels castells amb folre... i manilles. (...) Aquesta mateixa necessitat pot provocar, doncs, que les grans colles facin mans i mànigues per bastir un castell amb folre i manilles i que, en endavant, les grans diades girin al voltant, per exemple, de la torre de nou, o qui sap si del mític pilar de vuit». El mèrit que modestament ens apuntem és que això està escrit el març de 1990, tres anys i mig abans que es carregués la primera torre de nou i quan el pilar de vuit era pura entelèquia. Atesos els precedents, qui vulgui saber les novetats dels propers anys que ens vingui a veure.

On és el número 3?

Les persones que conservin els primers números de EL FIGAROT no cal que es tornin bojós buscant el número 3. De fet, no es va publicar cap portada amb aquest número ja que, per error, al que l'havia de dur, hi figura el 4. Va ser una equivocació, amb tants pocs números publicats?, hi havia ganes d'arribar al 100 ràpidament?, va ser l'evidència que, en aquell temps, ens agradaven més els 4 que els 3?... Siguí com sigui, es va haver de repetir el 4 al número següent... i tal dia farà un any (avís per als perepunyetes que estiguin pensant de reclamar l'exemplar perdut).

Ha vingut el Llop

Durant molts n'úmeros, el Josep Maria Llop es va encarregar d'escriure la crònica dels castells que anàvem enlairant per les places (feina metòdica i constant que complia amb eficiència i singularitat). El format habitual amb què presentava els escrits, però, era el paper quadriculat i el tipus de lletra la cal·ligràfica feta a mà amb tinta de bolígraf de color blau. Un dia que va anar a casa d'un dels redactors per lliurar amb sol·licita puntualitat els originals (mai més ben dit), es va trobar que aquest no hi era i va deixar els fulls a la bústia. Preocupat perquè arribessin a fi de bé, va trucar pel telèfon intern de la porteria per explicar el motiu de la visita a la mare del redactor. L'explicació, detallada com va ser, va durar uns quants minuts de rellotge, en què la bona dona, entre l'estat que li va provocar la sorprenent visita i la minuciositat amb què li presentaven els fets, no va gosar dir res. Al final, però, va deixar un últim encàrrec que va acabar de donar un punt de rondalla infantil a l'escena: -Ah, i digui-li que ha vingut el Llop...

Suites de quates de vuit

L'any 1986 vam descarregar vint-i-un quates de vuit (més dos de carregats). Aquest fet ara no ens fa ni fred ni calor, però llavors era tot un èxit i s'havia de destacar convenientment. Per tant, l'Eloi Miralles es va encarregar de buscar les fotos de tots els quates i fer com una mena de pòster central amb la *suite* dels quates de vuit ben presentada (així és com es va titular la col·laboració). El problema és que la revista ja gairebé s'estava imprimint i la *suite* no «sonava» per enlloc. Com que eren els primers números, els innocents membres del consell de redacció encara no estaven avesats al ritme de l'Eloi (adequat per deixar en Hitchcock mateix com un aprenent) i, preocupats pels terminis, van improvisar una alternativa per sortir del pas.

A última hora, però, amb l'edició gairebé tancada va aparèixer l'article. Què se n'havia de fer, de la *suite*? La «tocàvem» o la deixàvem al calaix? El fet va desencadenar la consegüent discussió i, com en totes les negociacions, es va proposar una solució de compromís: no es publicava com a article de EL FIGAROT, però se'n feia una edició especial, en un full separat, i es repartia inserit al butlletí. Resultat final: es va publicar a les pàgines centrals de la revista i, a més a més, es va fer l'edició especial separada. Aquesta habilitat de l'Eloi, el consell de redacció tampoc la coneixia encara.

Edició especial pel tres de nou

El 30 d'agost de 1987 s'havia de fer el primer tres de nou amb folre. Per tant, la redacció de EL FIGAROT, d'acord amb la impremta, ho havia preparat tot perquè l'endemà, per Sant Ramon, es pogués repartir per la plaça una edició especial d'exaltació de l'esdeveniment de la vigília. Tot estava previst... llevat que l'enxaneta reculés el dia 30 i no s'acabés de decidir fins a l'endemà. Per Sant Ramon, però, el dispositiu ja s'havia desmantellat i tot va quedar entre bastidors (l'especial que va sortir uns mesos més tard va tenir la portada en color i tot).

Persones que han format part del consell de redacció

Àngel Bustos (0), Jordi Carbonell (20-21), Xavier Carrasco (del 26 al 36), Neus Castells (del 26 al 32), Èric Esclassans (32 i 33), Paco Fàbregas (31 i 32), Miquel Ferret (del 26 al 36), Josep M. Figueras (22-23 i 24-25), Jordi Galtés (del 26 al 33), Josep Gràcia (del 0 al 3), Josep Maria Llop (1), Eloi Miralles (22-23 i 24-25), Toni Miralles (del 0 al 18-19), Lluís Molas (18-19), Joan Montserrat (del 28 al 34), Josep Requena (20-21), Joan Roig (del 0 al 18-19), Rafael Salvador (del 33 al 36), Biel Senabre (del 0 al 36), Òscar Serramià (del 26 al 31) i Francesc Taravilla (del 26 al 31).

Persones que han col·laborat a fer EL FIGAROT (154)

Joan Aguado, Toni Alujas, Olga Àlvarez, Ricard Aranda, Xavier Aymerich, Toni Bach, Joan Badell, Fèlix Balañà, Eugènia Balcells, Josep M. Balcells, Manel Balcells, Guillem Bartolí, Joan Anton Benach, Francesc Benet, Josep Anton Bernaus, Jordi Bertran, Josep Besolí, Joan Beumala, Fonxo Blanc, Jaume Boquera, Joan Borbonés, Joan Bosch, Francesc Bou, Xavier Brotons, Josep Cabré, Jordi Cairol, Jordi Carbonell, Francesc d'Asís Carles Subirà, Albert Carrasco, Xavi Carrasco, Miquel Cartró, Carles Casanellas, Fèlix Casanovas, Lluís Casanovas, Xavi Castellet, Neus Castells, Martí Castillo, Ferran Ciuró, Toni Comas, Neus Cristià, Joan Cuscó, Marta de Sangenís, Carles Domènech, Josep Durich, Èric Esclassans, Xavier Escribà, Ferran Fabrè, Paco Fàbregas, Carles Feiner, Xevi Fernández, Pere Ferrando, Jordi Ferré, Salvador Ferré, Miquel Ferret, Josep M. Figueras, Artur Forés, Joan Fradera, Josep Fradera, Jaume Freixedas, Montse Fuentes, Miquel Àngel Gallart, Josep Galofré, Lluís Galofré, Jordi Galtés, Miquel Garcia, Ernest Giral, S. Girona, Josep Gràcia, Àngel Grau, Jaume Grau, Antoni Guasch, Joan Guixeras, Josep Hill, Manel Huguet, Gemma Just, Josep Just, Jordi Llavina, Josep M. Llop, Francesc Lopera, Lluís López, Cisco Mallofrè, Joan Marquès, Pere Martí, Xavi Martí, Lluís Mas, Aleix Massana, Antoni Massanell, Josep M. Mateu, Eva Mestres, Josep Mestres, Jordi Mir, Eloi Miralles, Toni Miralles, David Miret, Fèlix Miret, Josep Miret, Emili Miró, Roger Moncusí, Salvador Montaner, David Monteagudo, Joan Montserrat, Francesc Moreno, Miquel Muñoz, Jordi Muñoz, Guillem Noia, Carles Núñez, Èrica Obiols, Jaume Palau, Oriol Paretas, Hebert Parodi, Raimon Perelló, Ignasi Pérez, Jacob Prat, Xavier Pujol, Jaume Rafecas, Ricard Rafecas, Gemma Raurell, Pere Regull, Antoni Ribas, Josep Ribas, Joan Roig, Ulpi Roman, Jordi Romeu, Roser Romeu, Oriol Rossell, Aida Rovira, Pere Rovira, F. Xavier Royo, Ton Rubires, Antoni Sabaté Mill, Sílvia Sabaté, Ton Salvadó, Rafael Salvador, Tonet Sánchez, Àlex Sánchez-Granados, Josep M. Santacana, Eva Sauleda, Juli Selma, Biel Senabre, Òscar Serramià, Pere Solà, Joan Solé Bordes, Francesc Subirana, Francesc Taravilla, Joan Tarrada, Ignasi Trullàs, Ja cint Tomàs, Josep Anton Torreño, David Tudela, Jaume Valero, Eduard Vallès, Joan Vallès, Martí Vallès, Josep M. Ventura.

Lo tres de nou, **els canvis socials en els castells**

Jaume Grau

«Tot això vol dir, senyors, que dintre de poc temps, per no dir que hi som arribats ara, sols quedaran dues úniques forces a Espanya, més les dues exuberants de vida i entusiasme. L'una és la massa regionalista, més o menys avançada... l'altra és la massa socialista...

I apartats com se troben lo regionalisme i lo socialisme, mirats sos principis absoluts, en un punt tenen certa semblança: en la manera d'apreciar el seu afecte a Espanya. Per los socialistes primer és lo món que Espanya; per nosaltres, los regionalistes, primer que Espanya és Catalunya».

Il·lustració de Josep Lluís Pellicer. Externa de Mòn casteller

Que no es preocupi ningú, que després de la campanya de l'Estatut i l'electoral que suportem des de fa mesos, no em dedicaré a parlar d'actualitat política, encara que ho sembli per les paraules anteriors. I és que sembla de vegades que el món no canviï gaire, oi? He obert aquest comentari amb una cita d'Àngel Guimerà procedent d'un discurs pronunciat dins els actes de la Festa Major de Vilafranca de 1903, concretament el 31 d'agost, al Centre Català Republicà. Aquestes paraules de l'autor de la cèlebre poesia *L'Anxaneta*, pronunciades al mig de la Festa Major de Vilafranca, sempre han suposat, per a mi, el fonament per entendre com el procés de constitució de la classe obrera i el trencament definitiu de les escorialles d'una societat lligada a la pertinença gremial i a la propietat de la terra, no van ser definitius ni suficients per a la desaparició dels castells i tot el que avui coneixem.

Crisi?

Fa unes setmanes que parlem de crisi a Valls: de crisi de castells, de si vindran o no els vallencs per Sant Fèlix (¿per què ens agrada tant parlar de crisi als qui estimem els castells, en un exercici barroer de masoquisme?). En una plaent conversa d'estiu amb un bon amic de la Joves i parlant de crisis, qui us escriu sostenia que no hi ha crisi, o que no n'hi ha més que en altres temps que la ciutat de Valls ha patit i superat, i que aquestes suposades crisis han servit per immunitzar i reforçar més el món casteller. En un moment de la conversa va sortir l'obra *Lo tres de nou*, de l'any 1901... fa ja més de cent anys. És per això que m'he decidit a escriure-us, de Valls estant, unes quantes reflexions en forma de conversa. Solament dos anys abans del discurs de Guimerà a Vilafranca, l'obra de teatre *Lo tres de nou* del barceloní i mestre d'escola de Valls, Ramon Casas Pedrerol, era estrenada per les festes de la Candela del 1901. Aquesta obra arribà quan els castells eren ja una ombra de l'esplendor de les dècades anteriors. Ramon Casas, per tal com parla dels castells i Valls, devia quedar corprès per Valls i pels castells (us asseguro que no n'hi ha per menys), i planteja el món casteller i el fet casteller com a mode residual d'una manera de ser que ja no tornarà; i el que és més difícil de entendre: ni és desitjable que torni (però aquesta és una idea revulsiva, no sincera..., com quan es planteja la crisi de castells actuals). Tota alegria per un món millor que arriba no és bona si no està regalimada per una forta enyorança. Una enyorança d'altres temps que la societat de Valls transmet a un mestre de Barcelona que estendrà la seva vida des del 1893 al 1915 a la capital de l'Alt Camp ensenyant als seus xiquets, la mateixa canalla que se sentia viva, com ell mateix, amb els castells.

Lo tres de nou

No sabem si l'autor va arribar a veure les Festes de la Candela del 1891, ja que encara no era mestre a Valls, però el fet és que va tenir molt de ressò la poca activitat castellera que hi va haver a les festes. Cal recordar que per les Festes de 1891, en les quals transcorre l'obra, ja no es feien castells de nou; i els de vuit malauradament tampoc sovintejaven. Fins i tot el fet que el protagonista de l'obra, el Joan, a qui no agraden els castells, acabi fent el tres de nou per poder casar-se amb la pubilla no l'eximeix de dir al seu sogre, l'Isidro, que no tornarà pas a fer més castells (que aquests són ja fora del seu temps). Aquesta conversa, molt interessant, es produeix en acabar l'obra, quan l'Isidro diu al Joan que se'l farà casteller honorari:

*«No; honorari no, Isidro.
Efectiu sempre, a tot'hora,
pero no del tres de nou
qu'avuy he fet ab la Colla.
Casteller del sant treball
que la pau als pobles dona;
casteller de las ideyas
que'l Progrés al home portan;
casteller d'aquell castell
que sense agullas ni crossas
formará l'Humanitat
temps á venir y ab gent nova,
borrant fronteras i rassas,
juntant en hu tots los pobles,
y posanthi d'anxaneta
damunt d'ell, los drets de l'home»*

Sainet romàntic

I ara que ja hem començat a analitzar l'obra pel final ens faltaria explicar-ne l'argument. Tot i que és molt coneguda i en els darrers anys no s'ha deixat de representar, paradoxalment, s'ha fet trastocant d'arrel les intencions de l'autor, com a obra que exalta els castells. Es tracta d'un sainet romàntic d'un sol acte, molt del gust de l'època, i que és pensat per tocar la fibra social de Valls. L'autor, recordem-ho, és un mestre republicà, progressista, català i que està corprès de la ciutat de Valls, malgrat no ser vallenc d'origen.

Fet i breu: l'Isidro és un pagès benestant i conservador que vol casar la seva filla Maria amb algú que doni continuïtat a casa seva, amb tot el que de dimensió representa en aquell moment: hisenda i colla. El candidat per al casament és el Pep, però la noia està enamorada d'en Cesc, un noi considerat un somiatruïtes i que no és casteller. I amb aquesta trama tenim ja la nostra història a punt. Si entrem en la dimensió dels personatges d'aquesta obra, veurem com el que hem afirmat anteriorment encara queda més reforçat en els diferents rols que adopten. L'Isidro, un pagès propietari i benestant,

Imatges: Mòn casteller

Xiquets de Valls als inicis del segle XX. Mòn casteller

té una sola filla. Sense hereu a casa seva, l'Isidro veu el maridatge de la pubilla amb el Pep (veritable casteller i de la colla) la continuació de la casa i d'uns valors que s'estan trencant i que desapareixen. El Pep no és definit a l'obra més que com a casteller i de la colla, una carta d'identitat que és suficient i que tants anys ha servit a molta gent de Valls quan s'ha volgut definir d'una manera simple, correcta i suficient (la pregunta és si ho és avui). Malgrat tot, podem suposar que en Pep també és pagès, atesa l'afiliació a la colla gremial (pagesos-menestrals).

Per altra banda, trobem en Cesc, que, tot i ser un personatge secundari, dona la clau interpretativa d'una obra que ens explica amb humor el trasbals polític i social de l'època. Se sent fora de lloc perquè va sorgint una nova classe treballadora que no l'inclou. En Cesc és un peó de la menestralia que encara s'empara en els balls com a residu de l'adscripció gremial a la qual ens hem referit anteriorment (en el seu cas, balla l'Àliga). Si, com hem dit, la vida del Cesc xoca amb una nova classe treballadora de fàbrica que no el representa, tampoc se sent respectat pel conservadorisme dels pagesos propietaris benestants. Es tracta d'una classe treballadora representada pel Joan que, com a teixidor (i recordem que Valls ja va patir una crisi tèxtil a finals del segle XIX), expressa una nova idea de trencament de l'estructura social vallesca, talment com passa d'uns anys ençà novament.

Arribat en aquest punt, en Ramon Casas ens revela la metàfora poètica de l'amor de la Maria, la filla de l'Isidro: la continuïtat de la tradició de casa seva i els valors del pare i alhora la innovació de l'amor al Joan. I aquest amor és el que salva «Lo Castell»

amb majúscules, una nova estructura social suportarà els castells i, permeteu-me la pinzellada poètica, en seran crosses i vents. Aquesta continuïtat innovadora fa dels castells cultura. Com diuen els romàntics, no hi ha modernitat sense enyor del passat.

Afirmació cultural

Aquesta obra estrenada al Centre d'Unió Republicana Democràtica de Valls és el punt poètic i agredolç a l'obertura política de les paraules pronunciades per Guimerà dos anys més tard en un altre fòrum catalanista i republicà a Vilafranca. Avantposar l'internacionalisme a Espanya, pel fet de no ser aquesta una dimensió ni marc nacional per Catalunya, no significarà negar la realitat ni els costums de la terra d'origen, ans al contrari, suposarà una afirmació cultural de la particularitat enfront la globalitat (¿Us sona aquesta idea, que sembla tan actual?). D'aquesta manera, els ideals de progrés entrancaran amb els castells ja com a idea cultural pròpia del país. Malgrat tot, haurem d'esperar encara vuit anys més per trobar un altre vendrellenc, el socialista Andreu Nin, que, en el més que conegut article del setmanari vilafranquí *Lluitem* del 29 d'agost de 1910 (també en plena Festa Major de Vilafranca), ens refini la idea política de Guimerà i la social de Casas referida als castells i expressi el vessant particular que el Joan de *Lo tres de nou* no manifesta en la seva obra perquè des de Valls es pateix com a crisi una cosa que ja no ho és. Amb solament 18 anys, Nin fa una lloança de la Festa Major de Vilafranca i en destaca els castells: «anyorarem aquells temps passats en que'ls Xiquets de Valls, els balls populars i les gralles matissaven d'una innegable... bellesa les nostres festes majors». I encara

afegia «Ens ha sigut vedada la soperba visió d'una passada amarada de sol y curulla d'abigarrada multitut que, amb àvida mirada, contempla els exercicis dels ardits Xiquets de Valls...».

Alguna cosa ha canviat en l'apreciació dels castells. Ja no som a l'arcaisme que suposa l'expressió popular de la lluita política dels liberals i carlins. Casas i Nin ens mostren, l'un a partir de l'exemple i la ploma d'un mestre republicà i progressista, l'altre a partir de l'enyor estètic d'un jove socialista, un punt essencial d'apreciació del fet casteller com a part de la cultura pròpia (un procés clar i net d'intel·lectualitzar els castells i assumir-los definitivament com a element de cultura). Ja ho veieu: us proposo la idea que unanvi a partir d'una obra de teatre que deixa els castells com una cosa d'un altre temps, salva els castells. La revelació al poble és donada, el fet casteller es redimeix per l'acció d'aquest poble que embolcalla els castells més enllà de la composició social. Els castells són definitivament cultura, per tant, la composició social que abraça, sosté i aixopluga els castells no serà definitiva per la seva supervivència, sinó que en serà més definitiva la voluntat de la societat en cada moment. La idea està servida: els castells són cultura i en tot cas seguiran sent el que són si som capaços de preservar-los, i en tenim ganes.

Un altre personatge vendrellenc, Pau Casals, fa un pas més. A qualsevol manifestació cultural nova (i en aquest sentit «de cosa nova» convindrem que els castells eren considerats per primera vegada cultura), li falta suport social. Pau Casals en serà un dels artífexs potenciant els concursos de castells, a més d'altres elements com la uniformització de les colles, element que ara no és el moment de tractar. Aprofitant l'esperit de l'esport que en aquell temps arribava amb força a la societat, i l'antecedent del concurs de Barcelona de 1902, llançarà la idea de fer un concurs a Tarragona, és a dir, a la capital de la regió tarragoninopenedesenca però amb una marcada vocació nacional; superant així les migrades pretensions antropologicocomarcalistes del concurs de 1902 malgrat que tingués lloc a la centralista Barcelona. Aquesta jugada mestra va afavorir que els castellers i afeccionats s'adonessin del procés de dignificació que suposava el fet casteller. Per primera vegada els castells s'estenen a tot el territori nacional, almenys des del punt de vista de la seva publicitat. Des del punt de vista polític, es donava també una imatge nova dels castells. La fórmula emprada fou la de Copa de la Generalitat i durà els concursos republicans del 1932 i 1933... Però això, si em permeteu, ho deixarem per a una altra conversa.

- CUINES I BANYS
- ESCALES I PAVIMENTS
- FAÇANES
- LLARS DE FOC
- LÀPIDES I PANTEONS
- TOT TIPUS DE GRAVATS
- MOBILIARI URBÀ I DE JARDÍ
- ARTICLES DE DECORACIÓ

- MARBRES I GRANITS NACIONALS
I D'IMPORTACIÓ
- SILESTONE I MCC COMPAC

Av. Vilafranca, 7 - Pol. Ind. Sant Pere Molanta - 08720 VILAFRANCA DEL Penedès (Barcelona)
TEL. 93 818 04 60 - FAX 93 818 04 94

**Fem envetats
tipus pinxo,
taverner i paleta**

**Envetats
per a balls populars
(bastoners, geganters, diables,...)**

**FÈLIX I JOSEFINA BALANÀ MONTANER, SCP
VILAFRANCA DEL PENEDÈS**

Eufòria desbordant després d'haver descarregat el primer quatre de nou amb folre i l'agulla al mig de la història, l'u de novembre del 1996

Foto: Sergi Ros

Deu anys del quatre de nou amb l'agulla descarregat

David Miret

Deu anys de la culminació d'un dels monstres de la castellística actual. Un castell que fonia dos mites: aquell llunyà pilar de set vendrellenc i l'emblemàtic quatre de nou vallenc del 1981. Un castell ideat a Cal Figarot, com tants d'altres castells de l'era moderna.

Orígens del castell

Per parlar dels orígens d'aquest castell ens hem de desplaçar a aquell llunyà 14 de desembre del 1994, a l'Arboç, quan, després d'intentar per onzena vegada la torre de nou amb folre i manilles, vam coronar el primer pilar de sis de la nova era pilanera verda. Aquell pilar ens va portar a fer el de set a les següents Fires de Maig, i tres mesos més tard, a recuperar el llegendari pilar de vuit per Sant Ramon.

Per parlar del quatre amb l'agulla, no podem perdre de vista l'evolució del quatre de nou folrat. El 1994, darrera temporada del Mènec, va ser un any de lluita aferrissada per conquerir la torre de nou. A més, va ser un any en què no vam fer cap tres de nou. En canvi teníem un domini absolut sobre el quatre: sis quatsres de nou, que no són pocs, i tots descarregats. És l'any del primer quatre a la Bisbal (placa), del quatre mític per Sant Ramon que va servir per treure'ns l'espina d'un Sant Fèlix per oblidar i també del quatre de nou fet a Montserrat, tota una proesa, i ara per ara, l'únic castell de nou que s'ha vist al monestir.

Després d'una gloriosa festa major en què vam descarregar la primera torre de nou del nostre historial i el primer pilar de vuit carregat del segle XX, l'octubre del 95, a Gelida, en la trobada de col·les del Gran Penedès, vam aconseguir el primer quatre de vuit amb l'agulla de l'era moderna bufant i fent ampolles. Recordo que aquell mateix dia ja ens vam plantejar fer el castell amb un pis més. Portàvem embranzida. Res no ens podia parar. Anàvem llençats, érem una màquina d'idear peus, folres i marilles i tot ens sortia bé. Per què arronsar-nos, doncs? Estàvem gaudint fent castells i fèiem història posant els Castellers de Vilafranca on es mereixien. Estàvem creant un col·lectiu que no s'arronsa mai i que creix davant les adversitats i els compromisos. Així sorgí, amb tot el seu potencial, una màquina de fer castells, una màquina verda sense fre que marca la pauta dins el món casteller. En menys d'un més, carregàvem el primer quatre de nou amb l'agulla de la història. Més tard vindrien els castells de deu i les torres de tot tipus sense oblidar mai els grans pilars, el cinc de nou i el quatre net.

El quatre amb l'agulla per dins

Una de les dificultats tècniques a l'hora de muntar un pilar de set dins d'un quatre de nou és la de contrarestar la força que fan les quatre agulles que donen suport al terç del pilar i que empenyen cap enfora els segons de l'estructura del quatre. Una altra dificultat és trobar un segon de pilar que s'aguanti sense croses ni home del darrere i que uatre agulles i un b aix al peu

Foto: Fèlix Miró

disposats a patir i a suportar el pes del folre. En definitiva, és col·locar un quatre de vuit amb l'agulla a dalt d'un peu. Pel que fa a l'estructura del quatre, cal que sigui un quatre amb gent de braç llarg a terços per poder contrarestar l'obertura que requereix el fet de posar-hi una agulla dins. El quatre pateix canvis a les croses ja que l'interior és ple i no poden posar el peu dins. I els baixos, tant del quatre com del pilar, han de ser persones molt sofertes i durament mentalment. Pel que fa al peu, és un castell molt similar als que porten manilles, la ventilació del nucli és mínima. El peu té un protagonisme molt alt, la convicció de la gent que el formen ha de ser molt gran.

Tots Sants del 96

Anem de cara al Tots Sants del 1996: veníem de guanyar el concurs de Tarragona després de gairebé vint-i-cinc anys de no fer-ho, però aquell primer de novembre vam començar la diada amb un intent decebedor de quatre de deu. Una gran pinya i una gran expectació, però no van sonar ni les gralles. El castell es va ensorrar just abans de pujar els sisens. Estic convençut que el dia que siguem valents de tornar a plantejar-nos aquest castell el farem. Hem millorat molt en coneixement de les manilles. Penseu que, d'aleshores ençà, hem fet més de seixanta castells emmanillats. Fa esgarriar, oi?

Seguint amb la diada, després de la desfeta a primera ronda, vam reaccionar amb el tres de nou amb folre, la torre de nou amb folre i manilles, la tercera descarregada, i ens vam enfrontar al colossal quatre de nou amb folre i l'agulla. Enmig de la sorpresa de tothom, i desafiant força incògnits que havien abandonat la plaça pensant que ja ho havien vist tot (entre ells el meu sogre), el vam descarregar per primer cop a la història.

Recordo que tenim unes imatges precioses d'aquell castell, ja que hi havia un desplegament de càmeres importantíssim per filmar el quatre de deu. El castell va anar prou bé. El quatre va presentar una mica de batalla, però aquest cop el pilar no va patir cap cop dels quarts en el moment de sortir, com havia passat l'any anterior, i es va poder defensar per descarregar. Cal recordar que, a partir d'aquella proesa, va tenir lloc la cèlebre composició del famós rap encara avui cantat en les grans ocasions: *Four of nine with a needle in the middle* d'un cantantour pilaner que tots coneixeu.

Aprofito l'avinentsa per donar un vot de confiança al tres de vuit amb l'agulla, per arribar, evidentment, al tres de nou amb l'agulla. Un castell nou que es mereix tots el respectes i que torna a m'esclar dos grans mites.

Foto: Sergi Ros

Fotos: Félix Miró

Tres de nou: a plaça no es veu el treball de l'assaig

Tot just havien passat dues setmanes del gloriós Sant Fèlix en què havíem aconseguit la majestuosa torre de nou amb folre, quan tornàvem a reprendre els assaigs de torre i pilar, els dilluns. Aquell mateix dia va ser quan la tècnica va començar a gestar la idea de provar el tres de nou sense folre per la Diada de Tots Sants.

Tres persones per pis

La idea va sorgir perquè, durant tot el primer tram de la temporada fins a arribar a Sant Fèlix, als assaigs de torre, per diferents circumstàncies, havíem alineat i assajat tres persones a cada pis. Aquest fet va ser el que ens va fer decidir de començar a assajar el tres sense folre, i les proves ja ens dirien si era possible o no de portar-lo a plaça. Des d'un bon principi, les proves que anàvem fent ens deien que el castell era factible. Amb un parell o tres d'assaigs, ja vam fer uns quants tresos de set nets amb els terços, que després farien de quarts al tres de nou net. I cap a la segona setmana d'octubre, ja havíem bastit el tres de vuit net fins a dosos uns quants cops, a part de dues proves crucials que ens van decantar a portar el castell a plaça: el tres de vuit net amb l'aixecador posat i l'enxaneta a les espatlles del sisè i dos tresos de nou nets dalt de la pinya fins a dosos.

Intent a plaça

Per fi va arribar el desitjat intent a plaça. Realment crec que no es va veure reflectit tot l'assaig i el treball que hi havia al darrere del tres i, tot just amb els dosos acabats de posar a la seva posició, el castell va cedir. Potser l'intent de fer per primera vegada una construcció tan gran es mereixia no anar acompanyada d'una altra obra mestra com és la torre de nou amb folre. Qui ho sap? El proper intent ens ho dirà.

Aleix Massana

Foto: Fèlix Miró

La torre de nou amb folre

Un cop més,
trencant el
sostre dels
castells

Raimon Perelló

Un cop collits els fruits del gran treball del tronc amb la torre de vuit, era el moment de plantejar-se un nou repte: la torre de nou amb folre. Així, els Castellers de Vilafranca trencàvem un cop més, i ja en són uns quants, el sostre casteller.

A la tècnica teníem clar que el folre havia de compaginar diverses virtuts: havia de ser un folre que s'assemblés a una pinya, havia d'aportar molta força i havia de lligar els terços tant com fos possible.

El folre

Per sobre de tot, del folre, en destaquen tres detalls que per a nosaltres eren claus. En primer lloc, les dues falques, que permetien lligar d'una manera més compacta el nucli de segons, cordons i croses i evitar que alguna crosca o espatlla cedís durant el castell, ja que l'enorme pes del tronc faria impossible de rectificar. Aquesta falca obligava els dos vents a treballar més incòmodament, però això quedava compensat per la gran potència de tota la resta de la rengla de vents.

En segon lloc, els dos laterals alts, que, comparant-ho amb qualsevol castell convencional, permetien que dues mans més toquessin cada cama del terç. La seva posició era darrere del lateral normal. Això permetia que el terç quedés molt més subjectat lateralment, evitant així un moviment que és fatídic en una torre.

Finalment, el fet que hi hagués molta força. Volíem que el folre s'assemblés el màxim possible a una pinya, per tant, no vam escatimar potència i, en alguns casos, quilos. La resta de gent s'anava col·locant donant-se l'espatlla els uns amb els altres, cosa que permetia que tot quedés compacte i es pogués treure el màxim rendiment de tot els elements del gran folre.

Com a cloenda de l'article, m'agradaria destacar, un cop més, la capacitat de sacrifici, la constància i la lluita del peu, i no voldria que aquestes paraules semblessin la retòrica de sempre, ja que estic convençut que sense tots ells això no hauria estat possible. Moltes felicitats a tothom!

Fotos: Raquel Tarrés/CIV

Foto: Fèlix Miró

Quatre de cinc

Durant els últims deu anys els Castellers de Vilafranca hem aconseguit guanyar quatre dels cinc concursos biennals que se celebren a la plaça de toros de Tarragona. Aquest any torna a haver-hi concurs i per anar fent boca hem demanat a cinc castellers de Vilafranca que ens recordin cada un dels concursos de la darrera dècada.

1996

Comença el domini verd en els concursos

Joan Badell

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Les ganes de concurs, les ganes de no fer tard per res del món, van fer que, amb un grup d'amics, marxéssim de Vilafranca a dos quarts de set del matí. En arribar a Tarragona, per fer temps, vam entrar a la plaça per contemplar-la ben buida.

L'entrada a la plaça tarragonina va ser emocionant. És un moment en què comproves com els aliats que tenim a la grada són els millors. No podíem fallar. Havíem de saldar un deute històric.

Duïa la butxaca plena de plànols de folres, manilles... i desitjava no haver d'utilitzar els folres de la torre de vuit o el pilar de set per haver d'anar a assegurar un segon o tercer lloc. Tenia ganes de posar creuetes als castells més grans i tenia un as a la butxaca: el folre del cinc de nou que unes setmanes abans havíem dissenyat amb el David.

Van tocar les deu. Pinya muntada, folre i manilles a punt i pilar de vuit amunt... i avall. Que dur que va ser. Em resistia a abandonar la posició lamentant el que havia passat i pensant que ja hi tornàvem a ser, fins que el Dupont em va cridar: -Badell, vols baixar!, que no hi ha res a fer, ja ha caigut-. Em veia traient el full del folre de la torre de vuit.

A la quarta ronda vam treure els papers més desitjats: els de la torre de nou. Els millors instants del concurs van arribar en descarregar-la. Ens havíem sobreposat a les adversitats i ens sentíem recompensats. També va ser especial el moment viscut mentre la Colla Vella intentava el cinc de nou folrat. No podíem replicar i el cinc vallenc carregat ens prenia el concurs. L'intent, però, va dir prou i la victòria anava cap a Vilafranca.

Abans de sortir de plaça, volia un record d'un dia tan especial. Vaig agafar una bossa de plàstic i la vaig omplir de sorra. Deu anys després, encara la conservo. Ara és com els caves oberts aquell dia: un gran reserva especial.

Foto: Félix Miró

6 d'octubre de 1996. XVI edició

1r Castellers de Vilafranca. Pde8fm (i), 3d9f, 4d8a (c), 4d9f, Td9fm. 20.257 punts

2n Colla Vella dels Xiquets de Valls. 3d9f (c), Td9fm (i), 5d8, Td8f, 4d9f, 5d9f (i). 16.720 punts

3r Colla Joves Xiquets de Valls. 3d9f (id), 3d9f (id), 3d8, 4d9f, Td8 (i), Td8f. 13.635 punts

1998

El concurs que es va començar a guanyar a la plaça de la Vila

Àlex Sánchez-Granados

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Sens dubte, si hi ha alguna cosa que diferencia el concurs del 98 respecte els altres concursos guanyats és que el vam començar a guanyar a l'últim assaig, a la plaça de la vila. Aquell cinc de nou fins a dosos va fer veure a tota la colla que, si feia falta carregar o descarregar el castell per guanyar el concurs, ho faríem. Tant se val si no havíem fet cap cinc de vuit en tot l'any; no importava que el cinc fos el nostre castell maleït: aquell castell era nostre. Jo sempre he pensat que un dels factors del nostre èxit aquests darrers anys és el fet d'arriscar als assaigs, i aquest cas n'és un exemple. Tot i que la gran majoria de nosaltres pensàvem que no caldria provar-ho, el fet és que la Vella, com no podia ser d'altra manera, ens hi va obligar. Els vallencs van completar una actuació en què van aconseguir dos castells inèdits per a ells fins aleshores, que són el quatre de nou amb l'agulla i el

pilar de vuit (el gran analista casteller Dr. Càries encara se'n fa creus).

Doncs bé, va arribar l'hora de demostrar que som una colla guanyadora i, amb l'ajut i l'esforç de tothom, vam anar animant a pujar un noi rosset que feia tot just quatre dies que venia amb nosaltres fins a coronar el castell, el castell que ens va donar la victòria al concurs, el concurs que es va començar a guanyar a la plaça de la Vila.

4 d'octubre de 1998. XVII edició

1r Castellers de Vilafranca. Td9fm, 4d9fa (i), 4d9fa, Pde8fm (c), 5d9f (c). 26.410 punts

2n Colla Vella dels Xiquets de Valls. 5d9f, 4d9fa (c), Pd8fm (i), Pd8fm (c). 4d9 (i). 26.390 punts

3r Colla Jove dels Xiquets de Tarragona. 3d9f (c), 4d9f (c), 4d8a, 4d9 (i). 16.717 punts

Foto: Félix Miró

2000

Per guanyar concursos, cal saber competir i ser un gran estrateg

Jordi Carbonell

Foto: Felix Miro

Si aquest 2006 tornem a guanyar el concurs, particularment estaré 7 a 5 (set de perduts per cinc de guanyats), però si en el del 2000 haguéssim sortit victoriosos enguany estaria 6 a 6, i a partir del 2008 el meu compte de resultats podria ser positiu. Resumint, per culpa de la cita biennal taragonina del 2000, hauran de passar uns quants anys, si guanyem sempre fins al 2012, perquè sigui un verd que entri a formar part del selecte grup de companys que han guanyat més concursos que no pas n'han perdut, que per sort actualment són la majoria de la colla.

A banda de la meua més que particular relació amb els concursos, el del 2000 (tercers amb el quatre de nou amb folre i agulla, dos intents de tres de deu amb folre i manilles, una torre de vuit carregada i un intent de quatre de nou) va ser un concurs que, amb la perspectiva de sis anys, m'aporta un seguit de reflexions.

Una seria que aquell dia vam provar quatre castells per sobre del quatre de nou amb folre i agulla, dels quals la torre de vuit va ser carregada, cosa que demostra el potencial de la colla; una altra, que l'any que la colla Vella es va mostrar més regular durant tota la temporada no vam ser capaços de guanyar-la, i una tercera, que aquell any vam aprendre que als concursos, per guanyar-los, cal saber competir i ser un gran estrateg, a banda de ser la colla que fa els millors castells durant la temporada.

Foto: Raquel Tarrés/CN

8 d'octubre de 2000. XVIII edició

1r **Colla Vella dels Xiquets de Valls.** 5d9f, 3d10fm (c), Td8 (i), Td9fm. 30.400 punts

2n **Colla Joves Xiquets de Valls.** 4d9 (c), 3d9f, 5d9f (i), 5d9f (i), Td8f. 21.580 punts

3r **Castellers de Vilafranca.** 4d9fa, 3d10fm (i), 3d10fm (i), Td8(c), 4d9 (i) 19.617 punts

2002

Torna a Vilafranca allò que no se n'havia d'haver anat

Roger Moncusi

Foto: Felix Miro

Els flaixos que em vénen al cap quan recordo el concurs del 2002 comencen dos anys enrere. Recordo la immensa tristor en perdre el concurs del 2000 i, com a conseqüència, la reticència a confiar-me gens ni mica fins que no haguéssim fet el que havíem de fer.

El record inicial d'aquell dia prové del primer castell que vam tirar, el quatre de nou amb l'agulla, la nostra millor arma. Realment el vam clavar. El vam clavar tant que, tot i perdre la referència de l'Ajuntament de la plaça més castellera, una simple improvisació de la canalla va ser suficient per poder descarregar-lo sense que ningú s'adonés que l'aixecador i l'enxaneta havien pujat per les rengles contràries a les que havien de pujar i, per tant, van baixar també per les rengles contràries on ho havien de fer. Si fos un quatre normal això no passaria de simple curiositat, però en un quatre amb l'agulla va significar que entrés al pilar l'enxaneta del quatre enlloc de l'aixecador. Que bons que som tots... i quins ous per decidir coses així allà dalt, Schuster! Haviem sumat el primer gran grapat de punts i també havíem obligat la Vella a obrir de quatre de nou amb l'agulla. No van passar de carregar-lo.

Del segon castell, en recordo la suficiència amb què el vam fer. Era el segon cinc de nou que descarregàvem aquell any i això es va notar molt per afrontar-lo amb la tranquil·litat que molts cops ens falta. La Vella va fer el mateix castell i amb el mateix resultat i, per tant, la segona ronda havia jugat a favor nostre.

Del tres de deu, en recordo la barreja de sensacions entre la ràbia de no descarregar-lo en veure els setens volar per sobre meu i l'alegria de carregar-lo i sentenciar el concurs.

Foto: Raquel Tarrés/CN

6 d'octubre de 2002. XIX edició

1r **Castellers de Vilafranca.** 4d9fa, 5d9f, 3d10fm (c), 4d9 (i). 32.186 punts

2n **Colla Vella dels Xiquets de Valls.** 4d9fa (c), 5d9f, Td8 (i), 3d10fm (i), Td9f (i). 18.370 punts

3r **Capgrossos de Mataró.** Td8f, 5d8 (i), 5d8, 3d9f. 15.387 punts

2004

El dia de les emocions

Ignasi Pérez Xaiu

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Tot va començar el divendres a l'assaig: havia arribat el moment. El meu primer concurs amb els verds havia arribat. Aquell assaig i els bons castells que havíem fet durant la temporada em feien estar confiat i tenir moltes ganes, però alhora em sentia una mica nerviós. Crec que precisament per això el concurs té una màgia especial. La colla pot haver fet una gran temporada, però allà t'ho jugues tot a una carta.

L'actuació anava sortint com havíem planejat: primer el quatre de nou amb l'agulla, després el pilar de vuit (per cert és el primer que s'havia descarregat en un concurs)... El que no anava com havíem pensat era l'actuació de la Vella de Valls. Van carregar el cinc de nou, que en principi era el castell de gamma extra que millor tenien, i van descarregar, contra tot pronòstic, el quatre de nou amb l'agulla, cosa que feia que la plaça esclatés d'emoció.

Era el segon que descarregaven en tota la seva història!

Els nervis van envair tota la colla. Mentre anava a preguntar el castell que faríem, sentia la gent parlar amb dubtes: «la Vella és la Vella», «no hauríem d'haver tirat el pilar de vuit». Jo em sentia molt diferent. Notava nervis, però alhora una força interior em feia estar molt refiat. Tenia clar que intentaríem la torre de vuit, i estava convençut que la faríem.

Quan es va confirmar que tiràvem la torre, vaig somriure i vaig pensar: «ara és el moment... a clavar-la». Tot i no anar com esperava, la torre es va carregar i sabíem que el concurs estava sentenciat. Una sensació indescriptible em va envair. El que va venir després ho sabem tots: va ser un simple tràmit que va fer allargar el concurs molta estona. Però l'objectiu s'havia complert: havíem guanyat el concurs i, a més, era el meu primer amb camisa verda. Segur que no serà l'últim!

3 d'octubre de 2004. XX edició

1r **Castellers de Vilafranca.** 4d9fa, Pd8fm, Td8(c), 3d10fm (i). 29.490 punts

2n **Colla Vella dels Xiquets de Valls.** 5d9f(c), 4d9fa, Td8 (i), Td8 (i), 3d9 (i). 18.390 punts

3r **Colla Joves Xiquets de Valls.** 3d9f, 4d9f, Td9fm (i), 4d8a (id), 4d8a (c). 17.194 punts

Foto: Fèlix Miró

JOANFER i FILLS

P L A N X I S T E R I A, S L

Reparació de turismes i furgonetes en general

c. Mare Ràfols, 5 · Tel. 93 817 03 25
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS

2005, un any més al davant

*Un any més,
els Castellers de
Vilafranca van ser
al capdavant
del món casteller
i van dominar tant en
quantitat com
en qualitat
la temporada
castellera del 2005.*

Miquel Ferret

Foto: Miquel Arayo

De les dotze principals construccions que es van poder veure a les places castelleres durant el 2005, les que van de la torre de vuit amb folre a la torre de nou amb folre estrenada l'any passat, la colla de Vilafranca en va liderar nou: torre de vuit amb folre, pilar de set amb folre, quatre de vuit amb l'agulla, quatre de nou amb folre, tres de nou amb folre, pilar de vuit amb folre i manilles, quatre de nou amb folre i l'agulla, tres de deu amb folre i manilles i torre de nou amb folre. Només en el cas de tres construccions els verds no van aconseguir el millor registre: cinc de vuit, torre de nou amb folre i manilles i cinc de nou amb folre.

La colla de Cal Figarot és la que va aconseguir més castells de màxima dificultat: un total de 76 castells (71 de descarregats i 5 de carregats), molt lluny dels registres

de la segona colla de la temporada, els Minyons de Terrassa, que en van fer 50 (44 de descarregats i 6 de carregats) i de la tercera colla, els Capgrossos de Mataró, que en van aconseguir 41 (38 de descarregats i 3 de carregats).

Pel que fa a les actuacions, els Castellers de Vilafranca van firmar la millor actuació de la temporada i, de passada, de tota la història dels castells. L'extraordinària sèrie de quatre de nou amb folre i l'agulla, torre de nou amb folre carregada, tres de deu amb folre i manilles carregat i pilar de vuit amb folre i manilles carregat, aconseguida en la darrera diada de Sant Fèlix, marca una nova fita en el món dels castells. De les cinc millors actuacions de la passada temporada, tres porten la firma dels del Penedès i dues de la colla del Vallès.

Si donem un cop d'ull als cinc millors

castells que es van poder presenciar a les places aquest 2005, quatre d'aquests van portar la firma dels verds: torre de nou amb folre, tres de deu amb folre i manilles, quatre de nou amb folre i l'agulla i pilar de vuit amb folre i manilles. El quart millor castell de la temporada va dur el segell de la colla malva, amb el cinc de nou.

En resum, el 2005 ens va deixar una temporada de clar domini dels Castellers de Vilafranca, en què només els Minyons de Terrassa van poder seguir el ritme assolint castells de gamma extra, els Capgrossos de Mataró van consolidar els bons resultats en la gamma alta de castells de vuit i bàsica de castells de nou, la Joves Xiquets de Valls va recuperar el domini en el cinc de vuit i la Colla Vella dels Xiquets de Valls va tenir certes dificultats amb el tres de nou amb folre.

	Td8f	Pd7f	5d8	4d8a	4d9f	3d9f	Td9fm	Pd8fm	5d9f	4d9fa	3d10fm	Td9f	Total
Castellers de Vilafranca	13d	9d	6d	16d	10d	13d	2c	3d+1c	0	1d	1c	1c	71d+5c
	13	9	6	16	10	13	2	4	0	1	1	1	76
Minyons de Terrassa	9d	1d+3c	11d	2d+1c	7d	9d+1c	4d+1c	0	1d	0	0	0	44d+6c
	9	4	11	3	7	10	5	0	1	0	0	0	50
Capgrossos de Mataró	10d	2d+2c	12d	1d+1c	4d	9d	0	0	0	0	0	0	38d+3c
	10	4	12	2	4	9	0	0	0	0	0	0	41
Colla Jove dels Xiquets de Valls	6d+2c	1d	13d	1d+1c	5d+1c	4d+1c	0	0	0	0	0	0	30d+5c
	8	1	13	2	6	5	0	0	0	0	0	0	35
Colla Vella dels Xiquets de Valls	9d+1c	3d+1c	12d	1d+2c	5d+1c	1d+3c	0	0	0	0	0	0	31d+8c
	10	4	12	3	6	4	0	0	0	0	0	0	39
Total	47d+3c	16d+6c	54d	21d+5c	31d+2c	36d+5c	4d+3c	3d+1c	1d	1d	1c	1c	214d+27c
	50	22	54	26	33	41	7	4	1	1	1	1	241

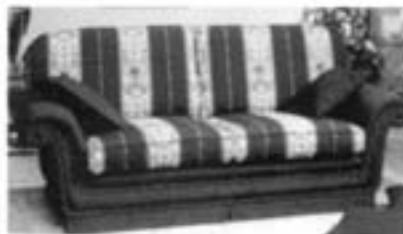
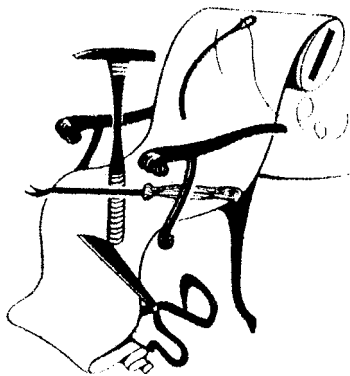
Dades, de l'1 de gener de 2005 a 31 de desembre de 2005, extretes del Web Casteller de la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona: <http://www.webcasteller.com>

Les cinc millors actuacions del 2005

Colla	Diada	Data	Població	Actuació
Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	30 d'agost	Vilafranca del Penedès	4d9fa, Td9f (c), 3d10fm (c) i Pd8fm (c)
Minyons de Terrassa	Sant Narcís	30 d'octubre	Girona	3d9f, 5d9f, Td9fm i Pd6
Castellers de Vilafranca	La Mercè	25 de setembre	Barcelona	3d9f, Td9fm (c), 4d9f i Pd8fm
Castellers de Vilafranca	Cal Figarot	20 d'agost	Vilafranca del Penedès	5d8, 4d9f, 3d9f i Pd8fm
Minyons de Terrassa	La Mercè	25 de setembre	Barcelona	3d9f, Td9fm, 4d9f i Pd7f (c)

Els cinc millors castells del 2005

Colla	Castell
Castellers de Vilafranca	Td9f (c)
Castellers de Vilafranca	3d10fm (c)
Castellers de Vilafranca	4d9fa
Minyons de Terrassa	5d9f
Castellers de Vilafranca	Pd8fm

TAPISSERIA QUIM

Decoració de mobles

Tot tipus d'entapissats i reforma de mobles antics als millors preus

Av. Catalunya, 86 , baixos - Telèfon 93 898 05 47
SANTA MARGARIDA I ELS MONJOS

INSTAL·LACIONS

Electricitat
Aigua-gas
Domòtica
Calefacció
Aire condicionat
Aparells a pressió

ENERGIA SOLAR TÈRMICA

**Descobreixi
quant es pot estalviar!!**

ENGINYERIA

Projectes
Legalitzacions
Direcció d'obres
Sistemes intel·ligents
Automatització
Energia solar

CERTIFICAT d'assegurament de la QUALITAT: ISO 9001:2000

CERTIFICAT de protecció del MEDI AMBIENT: ISO 14001:1996

Rambla de la Girada, 3 · Tel. i fax 93 890 20 72
08720 VILAFRANCA DEL PENEDE'S · instatec@instatec.net

2005

Desemmanillada

A l'Arboç, castells de nou

28 d'agost

Festa Major, carrer Major, L'Arboç

5d8, 4d9f, 3d9f i Pd7f

Junt amb els Minyons de l'Arboç, la Colla Joves Xiquets de Valls
i els Capgrossos de Mataró

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Vigília completa

29 d'agost

Festa Major, vigília de Sant Fèlix, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

Td7 i 4d8a (cercavila), **5d8, 4d9f, 3d9f i Pd7f**

Junt amb els Xicots de Vilafranca

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Miquel Arroyo

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Miquel Arroyo

Foto: Miquel Arroyo

Pensar en Sant Fèlix és pensar en

Toni Bach i Lleal. *Toni de Lloret*

30 d'agost

Festa Major, diada de Sant Fèlix, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

4d9fa, Td9f(c), 3d10fm(c) i Pd8fm(c)

Junt amb la Colla Joves Xiquets de Valls, la Colla Vella dels Xiquets de Valls i els Minyons de Terrassa

Pensar en l'actuació de Sant Fèlix desperta unes emocions especials i diferents a les de qualsevol altra actuació castellera. Pensar en el dia de Sant Fèlix és pensar en més de 200 anys d'història i gaudir de tots els ingredients dels castells en estat pur: força, equilibri, passió, sentiment, grans castells, grans colles, grans afeccionats, plaça a rebentar i rivalitat, molta rivalitat. Pensar en el dia de Sant Fèlix és voler fer, sentir i veure els millors castells, amb els quals et transportes per totes les diades de Sant Fèlix de la història i en passes a formar part.

Pensar en Sant Fèlix és pensar en castells. Pensar en l'actuació de Sant Fèlix de l'any 2005, a dia d'avui, és pensar en el Sant Fèlix en què una colla, els Castellers de Vilafranca, vam fer l'actuació més gran que mai s'ha vist.

El sorteig del 2005 ens va situar els tercers, per darrera la Colla Vella dels Xiquets de Valls i la Colla Joves Xiquets de Valls i per davant dels Minyons de Terrassa. El nostre cap de colla va dir que, si tot anava sortint bé, el nostre programa seria quatre de nou amb folre i agulla, torre de nou amb folre, tres de deu amb folre i manilles i pilar de vuit amb folre i manilles. I els altres? Que ens seguíssin... si podien!

La Colla Vella va començar amb un tres de nou amb folre carregat, els Joves amb un intent desmuntat de cinc de nou amb folre. Només fent el castell que tocava segons el nostre programa ja ens posàvem al davant. Els quatre de nou amb folre que havíem portat fins a l'Arboç del Penedès no havien anat bé del tot, i, malgrat ser els dominadors del quatre de nou amb folre i l'agulla, la importància de ser el primer castell de l'actuació feia que el grau de concentració de la colla fos màxim. A terços, malgrat que quan baixes sempre hi ha gent que t'ha vist patir, vam viure un quatre de nou amb folre i l'agulla sense cap problema i amb control absolut de la situació. En baixar hi va haver eufòria i una injecció de confiança per a les rondes següents. En ronda de repetició, els Joves descarregaven el cinc de vuit i els Minyons intentaven no perdre ronda descarregant la torre de nou amb folre i manilles, amb caiguda de la canalla, fet que els va marcar la resta de l'actuació.

A la segona ronda, la Colla Vella descarregava el quatre de nou amb folre i la Joves els presentava batalla responnent amb el tres de nou amb folre. Ens tocava a nosaltres... Silenci! els Castellers de Vilafranca ens disposàvem a intentar el castell més gran que s'hagi fet mai: la torre de nou amb folre! Uns dies abans, demostrant la confiança que teníem en l'estructura,

Foto: Elvira Rivero

nt Fèlix castells

haviem carregat la torre de vuit sense folre a l'assaig. Va ser la pitjor prova de totes les que havíem fet durant l'estiu i, tot i així, l'haviem carregat. Crec que això va ser important perquè a plaça, després de desmuntar dos peus, vam haver de tirar amunt una torre que no estava perfecta. Tot i això, amb molta lluita i demostrant la feina feta durant tot l'any, el somni es va fer realitat: la primera torre de nou amb folre carregada de la història! A quarts, les sensacions van ser indescriptibles: es notava que tota la colla la volíem, que la teníem. Les ventallades eren brutals però, en notar que el Marçal i la Cesca anaven cap amunt i el pis de quintes aguantava força sòlid, vaig creure que la descarregaríem. Havíem sentenciat el Sant Fèlix de 2005. Era clar que ningú podia respondre aquest atreviment. El temps valorarà en la justa mesura aquesta gesta. Els Minyons intentaven resoldre l'actuació descarregant un quatre de nou amb folre.

A la tercera ronda, l'interès se centrava a saber com quedarien el segon, tercer i quart lloc i si els Castellers de Vilafranca continuàvem prement l'accelerador. La Colla Vella, amb el cinc de vuit, completava la tripleta màgica (el tres només carregat) i la Colla Joves els superava descarregant el quatre de nou amb folre. Era el nostre torn. Tot i l'èxit de les dues primeres rondes i amb la diada sentenciada, intentàvem el tres de deu amb folre i manilles. A la primera va tirar amunt; el castell pujava bellugadís. A diferència de tots els tresos de nou amb folre fins a l'Arboç, crec que vaig ser el que va tenir més sort del meu pis: m'hi vaig trobar molt bé. A la carregada es va parar el moviment. Dosos fora! Vèiem clar que el descarregaríem. La nostra rengla se'n va cap a la dreta; espero una mica de força d'aquell costat; no arriba; quedo a sobre el lateral i el vent, massa a sobre; cedeixen... merda! Després he sabut que el lateral i el vent, després de sortir dosos, pensaven que només era una marcada i que tornava sol. Mala llet!, però tres de deu amb folre i manilles carregat! Impressionant! Acabàvem de rebentar el nostre casteller. Pensem-hi: quatre de nou amb folre i l'agulla, torre de nou amb folre carregada, tres de deu amb folre i manilles carregat, i encara quedava la tanda de pilars. Els Minyons continuaven tenint un mal dia fent un intent de tres de nou amb folre i tancaven ronda amb un pilar de set carregat.

A la ronda de pilars, continuàvem sense treure el peu de l'accelerador i carregàvem el pilar de vuit amb folre i manilles. La Colla Vella plantava el de set amb folre, amb el qual creia que havia assegurat el segon lloc de la jornada, però la Colla Joves sorprenia tota la plaça descarregant el mateix pilar. Els Minyons acabaven amb un pilar de cinc.

Castellers de Vilafranca, Colla Joves Xiquets de Valls, Colla Vella dels Xiquets de Valls i Minyons de Terrassa. Així acabava el Sant Fèlix 2005, sense més pressió que les nostres ganes de fer grans castells, fèiem la millor actuació de la història fins al dia d'avui.

Força, equilibri, passió, sentiment, grans castells, grans colles, grans afeccionats, plaça a rebentar, rivalitat, molta rivalitat. Això és Sant Fèlix, això són els castells.

Tornem-hi!

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

Foto: Miquel Arroyo

Tripleta vilafranquina per Santa Tecla

Sant Ramon calmat

31 d'agost

Festa Major, diada de Sant Ramon,
plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

Td8f, 4d8a, 3d8 i Pd5

Junt amb els Xicots de Vilafranca

18 de setembre

Festa Major, plaça de la Font, Tarragona

3d9f, 4d9f, 4d8a i Pd6

Junt amb la Colla Jove dels Xiquets de

Tarragona, els Xiquets de Tarragona

i la Colla Vella dels Xiquets de Valls

Fotos: Miquel Arroyo

Foto: Raquel Tarrés/CIV

Foto: Raquel Tarrés/CIV

Foto: Miquel Arroyo

El Prat verd

24 de setembre

Festa Major, El Prat de Llobregat

3d8, Td8f, 4d8a i Pd6

Junt amb els Castellers de Cornellà
i els Capgrossos de Mataró

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Fèlix Miró

Castells plens d'història

Neus Castells

25 de setembre

Festa Major, diada de la Mercè, plaça de Sant Jaume, Barcelona

3d9f, Td9fm(c), 4d9f i Pd8fm

Junt amb els Castellers de Barcelona i els Minyons de Terrassa

La Mercè (i Barcelona) ja poden dir *tengui* amb el pilar de vuit amb folre i manilles (de color verd). Hi actuàvem per quart any consecutiu, amb els Castellers de Barcelona i els Minyons de Terrassa. Els primers s'havien proposat fer castells de nou, però aquests es van quedar en intent i van haver de marxar cap a casa amb castells de vuit. La torre de vuit amb folre va ser el castell més difícil assolit per la colla barcelonina en la diada. Minyons i Vilafranca, que ens retrobàvem per primera vegada després de Sant Fèlix, vam assaonar la festa amb rivalitat i vam gaudir dels castells. Les dues colles vam intentar la mateixa estructura en les tres rondes, en una actuació que va durar dues hores i mitja i va deixar sis castells de nou pisos, tres dels quals de gamma extra.

Les colles vam anar entrant des del carrer Ferran amb un pilar de quatre caminant, mentre el públic que omplia la plaça a vessar, carregat de càmeres de fotos i de vídeo, aplaudia i ens feia espai. Aquesta deu ser una de les places castelleres en què hi ha més afició novinguda i que té més varietat pel que fa a procedències i llengües. Per això les cares de sorpresa i incredulitat predominen. Cada any augmenta el nombre de barcelonins i no barcelonins que vénen a *camacussejar* amb les torres humanes al punt del migdia... i també a fer pinya. Els menys porucs i més eixebrats es van anar acostant als rotllos, mentre els donàvem els consells bàsics i imprescindibles (si calia fins i tot amb signes) per fer-los saber com participar de forma segura i en condicions en les construccions.

En primera ronda els verds vam descarregar un tres de nou amb folre clavats, d'aquells amb folre minso de cara a assajar altres construccions de més envergadura. Aquest va ser el tres de nou amb folre número cent que hem descarregat (des d'aquell primer descarregat el Sant Fèlix de l'any 1989) i hem estat la primera colla a aconseguir-ho. En segona ronda els egarencs van completar un dos de nou vestit de malva *in extremis*. Al nostre torn ens va frustrar només poder carregar la senyora torre de nou amb folre i manilles, que es va resistir a deixar-se descarregar. En tercera ronda vam fer un quatre de nou amb folre, el que feia el número cent, comptant aquesta vegada tots els quares carregats i descarregats per la colla. Finalment, en ronda de pilars, l'espadat més ufanós, el pilar de vuit amb folre i manilles, va emergir de color verd a la plaça de Sant Jaume, entre la marea de públic que va al·lucinar amb l'execució, i afegint en la memòria col·lectiva una unglà més d'història.

I és que els llambordins de la plaça de Sant Jaume de Barcelona ja fa dies que han començat a tenir solera i patina castellera - verdet, malvet, vermellet, rosadet, groguet - i també a arrodornir les seves rugositats amb el pes dels castells de gamma extra. Segur que, de tant en tant, a qui hi camina per sobre li n'arriba la flaire i li queda enganxada a la sola de la sabata una mica de força, de tempra, d'equilibri, de perseverança, de valor, de passió i de seny.

Foto: Miquel Arroyo

Pilar de set a Reus deu anys després

2 d'octubre

7a Diada del Mercadal, plaça del Mercadal, Reus

3d9f, 4d9f, 4d8a i Pd7f

Junt amb els Xiquets de Reus, la Colla Joves Xiquets de Valls, la Colla Vella dels Xiquets de Valls i els Minyons de Terrassa

Foto: Miquel Arroyo

Foto: Miquel Arroyo

Castells de vuit per a la Moreneta

16 d'octubre
Romeria de Montserrat, plaça del Monestir, Montserrat
3d8, 4d8a, Td8f i Pd6
Junt amb els Xicots de Vilafranca, els Moixiganguers d'Igualada i els Castellers d'Esparreguera

Fotos: Miquel Arroyo

Pacs del Penedès

6 d'octubre
Centre de visites de Bodegues Torres
4d7a, 3d7 i Pd5

Donostia

8 d'octubre
Viatge al País Basc
3d8, Td7, id4d8, 4d8 i Pd5

Foto: Raquel Tarrés/CDV

Elorrio

9 d'octubre
Viatge al País Basc
4d7a, 5d7, 4d7, Td7 i Pd5

Sant Feliu de Llobregat

12 d'octubre
Festa Major
3d7, 4d7a, 5d7 i Pd4 (2)
Junt amb els Castellers de Sant Feliu

Vilafranca

22 d'octubre
Pedalada Verda 05
3d7 i Pd5

Fotos: Miquel Arroyo

Perseguint nous reptes

Hebert

1 de novembre
Tots Sants, diada de la Colla,
plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès
17d9f, 4d9f, i3d9, 1d8f, 3d9f i Pd8fm
Junt amb els Capgrossos de Mataró i els Sagals d'Osona

Dues bèsties en un sol dia. Ens vam enfrontar a dos mites en una sola diada. Fer-ho a casa, ben rodejats i empesos pels nostres, però no va ser suficient.... Per ara.

Va ser un Tots Sants amb la litúrgia ja gairebé clàssica: un castell inèdit com a colofó a una magnífica i insuperable (?) temporada, i una plaça plena d'aficionats, molts dels quals atrets només per aquesta paraula: 'inèdit'. Inèdit que per a nosaltres no és sinònim d'improvisat, de poca feina al darrere, ans al contrari.

Vam sortir de torre de nou amb folre. Suposo que per domar-la del tot i acabar la feina que havíem començat feia temps i havia donat els fruits per Sant Fèlix («jo hi era»). Des de ben endins del folre, només recordo que ni estàvem còmodes, si és que s'hi pot estar en un castell d'aquesta magnitud; ni pràcticament havíem començat a treballar, i de sobte, molt més d'hora del que ens mereixíem, la vam tenir a sobre. Es resistia a donar-se per venguda, i ens demanava una nova temporada.

La decepció no va durar gaire, ja que després del quatre de nou amb folre, venia el castell, en majúscules, per molt que col·loquialment molts li diguin el *pepino*. Hi havia molta feina al darrere, moltes ganes, molta il·lusió i molta fe. Bé, fe no, perquè n'havíem vist les proves, i sobretot una: el tres de nou net fins a dosos. Un tres que no s'acabava mai, que havies de mirar ben amunt per veure on arribava. Potser ha estat la prova més impressionant que he vist mai a assaig.

Es va fer el silenci de les grans ocasions. I, quan es va trencar, es va demostrar la injustícia dels castells. Va caure. Massa aviat. De fet, quan cauen els castells, sempre és massa aviat, però aquesta caiguda va ser de les que fan mal. Fan ràbia. Quedava tant de gas, tanta defensa encara... La caiguda no mostrava que podíem arribar molt més lluny; que a l'assaig ja ho havíem provat; que havíem treballat molt per aconseguir superar aquesta nova fita que se'ns resistia. Inútilment, perquè hi tornarem. Potser era massa bonic fer-lo a la primera. Ara tothom sap com n'és, de difícil. I com apretarem per fer-lo nostre.

I quan alguns espectadors, que no aficionats, ja havien marxat, després de la torre de vuit folrada i del tres de nou amb folre, vam posar la cirera a la temporada i a l'actuació: un immens pilar de vuit. Solemne i sublim com tots. I celebrat amb tota la ràbia per les caigudes anteriors. És impossible acabar una temporada d'una manera millor.

Mentre em desenfaixava pensava en la gran quantitat d'assajos, de sortides, d'actuacions, i de més assajos, que havíem fet per arribar fins a aquest 1 de novembre. Aleshores vaig adonar-me que encara somreia pel pilar. I que una altra part de mi pensava en el moment que tornaríem a assajar per aconseguir els dos reptes que havíem encarat en un sol dia. I que ja havíem començat a guanyar-los, tot i que els haguéssim donat uns quants mesos més. Millor: encara en disfrutarem més.

Foto: Raquel Tarrés/CW

Foto: Miquel Arroyo

Foto: Raquel Tarrés/CDV

Foto: Raquel Tarrés/CDV

2006

De nou, la torre

Gralles i castells

23 d'abril
13è Dia del Graller
Plaça de Jaume I, Vilafranca del Penedès
Td8f, 3d8, 4d8 i Pd5

Foto: Felix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Parada a Sants

14 de maig
XIII aniversari dels Castellers de Sants
Plaça de Bonet i Muixí, Barcelona
4d8a, Td8f, 3d8 i Pd6
Junt amb els Castellers de Sants
i els Capgrossos de Mataró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Miquel Arroyo

Steenvoorde

29 i 30 d'abril
Quatrième Ronde Européenne
de Géants Portés
**3d7(3), 4d7(2), 5d7,
4d7a, 5d6 net i Pd5**

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Trobada de penyes de l'Espanyol

28 de maig
Plaça de la Vila
Vilafranca
Pd5

L'Anxaneta

3 de juny
Pavelló d'hoquei
Vilafranca
3d7 i Pd5

Per Fires, tres de nou i placa

21 de maig
Fires de Maig
Plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès
3d9f, 4d8a, 5d8 i Pd6
Junt amb els Xicots de Vilafranca

Fotos: Fèlix Miró

Granollers de vuit

28 de maig
Festa Major. Diada de l'Ascensió
Plaça de la Porxada, Granollers
4d8a, Td8f, 3d8(c) i Pd5
Junt amb els Xics de Granollers
i els Capgrossos de Mataró

Fotos: Miquel Arroyo

Més castells de vuit a la Selva

4 de juny
Festa Major
Plaça Major, La Selva del Camp
4d8a, Td8f, 3d8 i Pd6
Junt amb la Colla Vella
dels Xiquets de Valls

Fotos: Raquel Tarrés/Cdv

El primer pilar de set, a Ripollet

11 de juny
X aniversari dels Vaillets de Ripollet
Ripollet
3d8, 4d8, Td7 i Pd7f
Junt amb els Vaillets de Ripollet
i els Castellers de Sants

Foto: Raquel Tarrés/Cdv

Corpus escalfat

18 de juny
Festa Major. Diada de Corpus
Plaça de l'Església, Cornellà
3d9f, 4d8a, 5d8 i Pd7f
Junt amb els els Castellers de Cornellà i Minyons de Terrassa

Castells de nou a la plana d'Osona

3 de juliol

Festa Major, plaça Major, Vic

3d9f, 4d9f, 5d8 i Pd7f

Junt amb els Sagals d'Osona i els Castellers de Barcelona

Fotos: Raquel Tarrés/CDV

A la Granada, gamma alta de vuit

9 de juliol
Festa Major
Carrer de l'Estació, La Granada
4d8a, 5d8, Td8f i Pd6
Junt amb els Castellers de Barcelona
i els Xicots de Vilafranca

Fotos: Miquel Arroyo

El tres manté Altafulla com a plaça de nou

15 de juliol
Diada de les Cultures
Plaça del Pou, Altafulla
3d9f, 5d8, Td8f i Pd7f
Junt amb els Castellers d'Altafulla
i els Capgrossos de Mataró

Fotos: Miquel Arroyo

Més castells de nou a Torredembarra

16 de juliol

Festa Major del Quadre de Santa Rosalia

Plaça de la Vila, Torredembarra

3d9f, 4d9f (c), Td8f i Pd7f

Junt amb els Nois de la Torre i la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona

Fotos: Miquel Aroyo

De nou, la torre

Gàltix

23 de juliol

Festa Major de les Santes

Plaça de Santa Anna, Mataró

3d9f, Td9fm, 4d9f i Pd7f

Junt amb els Capgrossos de Mataró

i la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona

Després d'un any en què només havíem carregat la nostra torre de nou amb folre i manilles dues vegades, no podíem deixar la plaça de Santa Anna sense aquesta extraordinària construcció tan vilafranquina. Per tant, aquest any sí, a la primera, ràpida, quieta, perfecta, com si fos senzilla -sense ser-ho-, com si no fes més d'una dècada que la tenim -ja són onze anys que la fem-, com si no n'haguéssim fet a desenes -aquesta era la número quaranta-, sense entrebancs, sense peus desmuntats..., aquesta va ser la nostra torre. Sí, de nou, la torre.

El preàmbul a la torre va ser un tres de nou amb folre molt treballat, lent, dur, pesat i molt matiner (ja que n'hi havia que encara no havien arribat a plaça, oi?; però, com que aquest no era el principal objectiu del dia, se'ls perdona). Així es va poder encarar la segona ronda i el repte casteller amb totes les forces.

Després d'una llarga estona preparant el peu, passejant capgrossos amunt i avall, cap endins i cap enfora, els més alts endavant i els altres més enrere, com una teranyina, es va acabar de teixir la base, per continuar entrelligant el folre i les manilles. Ben assentats els quarts, amb els peus al seu lloc, drets, amb les espatlles amunt, la torre va ascendir i descendir en un no-res, amb rapidesa i constància, com si fos una ploma. Així, aquest any sí, les espatlles no eren vermelles. Eufòria a la plaça pel primer castell de gamma extra descarregat de la temporada, per la millor actuació, per ser els millors.

Un cop assolit l'objectiu vam acabar d'arrodonir la diada amb un quatre de nou amb folre, marca de la casa, és a dir, un pèl obert, però de construcció ràpida i encara millor desconstrucció. Una bona prova de cara a Sant Fèlix, ja que hi volem posar un pilar de set al mig, oi?

I finalment l'espadat de set executat a la perfecció, esvelt i amb el *tempo* just per carregar-se i descarregar-se amb tota la serenitat necessària, sense sobresalts. Tot plegat va servir per tancar una bona actuació castellera. Quan sortíem de plaça, no ens podíem ni imaginar el que va passar posteriorment.

Foto: Raquel Tarrés/Càv

Torre llorencenca

13 d'agost
Festa Major, plaça de la Vila,
Llorenç del Penedès
3d8, Td8f, 4d8 i Vd5
Junt amb els Xiquets de Tarragona
i els Nens del Vendrell

Fotos: Fèlix Miró

Fotos: Fèlix Miró

Fotos: Fèlix Miró

Castells sense calor!

15 d'agost

Festa Major, diada de la Mare de Déu d'Agost
Plaça del Doctor Robert, La Bisbal del Penedès

3d9f(c), 4d9f, Td8f i Pd5 (2)

Junt amb la Colla Joves Xiquets de Valls i la Colla Vella dels Xiquets de Valls

Fotos: Fèlix Miró

Tripleta figarotenca

19 d'agost

Celebració dels 21 anys dels Castellers de Vilafranca a Cal Figarot
Carrer del General Prim, Vilafranca del Penedès

3d9f, 4d9f, 5d8 i Pd5 (2)

Fotos: Fèlix Miró

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

*L'actuació dels Castellers de Vilafranca
a la diada de Sant Fèlix del 2005,
de moment, és la millor de la història*

1986-2006, cronologia de la millor actuació

Juli Selma

La llista de millors actuacions comença per la de Santa Úrsula d'ara fa vint anys. Tot i que la majoria d'historiadors i periodistes coincideixen a remarcar la mateixa diada del 1981 com a determinant per a tot el que el món casteller viuria després, ens ha semblat que, si analitzem l'actuació completa, la de la colla Joves feta el 26 d'octubre del 1986 és molt significativa. Ho és per dues raons fonamentals: per primera vegada es descarrega el tres de nou folrat al segle XX i per primer cop es veuen dos castells de nou (un d'ells carregat) en una mateixa actuació d'una mateixa colla, i, a més a més, els acompanya l'altre gran castell que s'havia vist fins aleshores: la

catedral. Aquesta primera gran actuació des de la recuperació dels castells de nou va ser la millor del segle durant gairebé sis anys, passant per sobre fins i tot de la proesa que vam fer els verds per Tots Sants del 1990, quan vam descarregar per primera vegada els dos castells de nou folrats (per separat, *of course*, que per fer-los simultàniament encara hauríem d'esperar onze anys més...).

Els càlculs d'aquest estudi estan fets basant-se en els punts que atorga la taula de puntuació castellera Desc.20, que van consensuar els mitjans de comunicació l'any passat. Aquesta taula incorpora algunes valoracions que el món casteller

demanava a crits des de feia anys, com és el fet de valorar més el castell descarregat davant del carregat superior... sempre que parlem de castells de dificultat similar. Les puntuacions del concurs del 2006 presenten petites variacions respecte de la citada taula de puntuació que hem fet servir, però, de tota manera, no faria variar pràcticament gens l'estudi.

La següent actuació que veiem a la llista correspon també a la colla Joves, pel concurs de l'any 1992, del qual seria la campiona després de descarregar per primera vegada en tot el segle el que a hores d'ara es coneix com la tripleta màgica. Tres setmanes més tard, per Santa Úrsula,

les dues colles vallenques repeteixen el mateix registre.

Gamma extra

Un any després, a Terrassa, són els Minyons els qui estableixen un nou registre, tot obrint la porta a una nova dimensió en el món casteller, els anomenats castells de gamma extra. Els egarencs carreguen la torre de nou amb folre i manilles per primer cop, i, tot i acabar l'actuació amb un quatre de vuit, superen l'anterior registre... per 2 punts!

El pas següent el tornarien a fer els Minyons per la Mercè del 1994. Per primer cop es veuen en una mateixa actuació tres castells de nou, però aquesta vegada el rècord va durar poc, ja que, primer la Joves al Vendrell per Santa Teresa, i una setmana més tard la colla Vella per Santa Úrsula, superarien la marca dels Minyons. L'actuació de la Vella tenia a més a més el mèrit afegit de descarregar per primer cop la torre de nou amb folre i manilles, castell al qual no cal afegir que nosaltres feia anys que anàvem al darrere sense sort.

I, com que tot esforç acaba donant el premi corresponent, els Castellers de Vilafranca obtindriem el nostre en aconseguir superar la millor actuació feta fins al moment per Sant Fèlix del 1995. Aquesta actuació va significar un nou punt d'inflexió en el model que hi havia fins llavors, ja que, a més dels tres grans castells fets, s'acabava amb un gran pilar, en aquest cas el de set carregat. Això començaria a marcar una època que arriba fins a l'actualitat, i que permet als aficionats de les grans actua-

cions veure pràcticament sempre quatre rondes de gran nivell.

Aquell any 95 veuria grans consecucions: cinc de nou amb folre carregat dels Minyons, i quatre de vuit amb l'agulla, quatre de nou amb folre i l'agulla carregat i pilar de vuit amb folre i manilles carregat, tots tres dels verds. El límit de la millor actuació, però, no tornaria a trencar-se fins a una altra diada il·lustre: Santa Úrsula del 1996. La colla Vella es recuperava del disgust d'haver perdut el concurs d'aquell any a mans dels verds i descarregava el primer cinc de nou folrat del segle. Així aconseguia un nou rècord de punts.

Domini verd

Aquest nou registre tindria una vida més aviat efímera, perquè només cinc dies més tard, els Castellers de Vilafranca recuperàvem la millor actuació i aquest cop ja no tornàvem a perdre el rècord fins a l'actualitat. La diada de Tots Sants que començava de manera decebedora amb la temptativa d'intentar el primer castell de deu pisos de la història, va acabar sent una grandíssima actuació amb el quatre de nou amb folre i l'agulla descarregat (el primer de tota la història!), la torre de nou amb folre i manilles i el tres de nou folrat. Aquell any 96 encara veuria una altra gran actuació per part dels Minyons, que es quedaria a molt pocs punts del registre dels verds. Els terrassencs, per la seva diada el 24 de novembre, descarregaven el cinc de nou amb folre, la torre de nou amb folre i manilles i el tres de nou folrat.

A partir d'aquí i fins a dia d'avui, el millor

registre encara se superaria cinc vegades més. Per Sant Fèlix del 1997, els Castellers de Vilafranca ajunten per primer cop en una actuació tres castells de gamma extra: quatre de nou amb folre i agulla, cinc de nou amb folre carregat i torre de nou amb folre i manilles. L'octubre del 1998, a Tarragona, i en un concurs extraordinari, amb un apassionant frec a frec amb la colla Vella de Valls, els verds establíem un altre cop la millor actuació, i aquest cop ja es començava a parlar de la millor de la història perquè no hi ha constància d'una actuació tan completa com aquesta entre les proeses mítiques dels avantpassats vallencs del segle XIX.

Aquell any 98 veuria castells importants per part dels Minyons: el tres de deu amb folre i manilles i el quatre de nou sense folre, tots dos descarregats, però les respectives actuacions no aconseguiren superar el registre dels vilafranquins fet a Tarragona, com tampoc ho aconseguiria una altra gran actuació de la colla Vella per Santa Úrsula d'aquell 1998. (Podeu consultar totes aquestes actuacions als quadres que adjuntem).

D'aquí ja saltàvem a una nova exhibició de resistència, sacrifici i punt d'honor oferta pels verds en la Festa Major vilafranquina (a partir d'aquí, el registre de millor actuació ja només s'ha tornat a superar en diades de Sant Fèlix, perquè, si en alguna cosa hem destacat clarament els verds els darrers anys, ha estat en la capacitat de lluita que hem demostrat, sobretot la gent del peu, per Sant Sant Fèlix). D'aquesta manera, el 30 d'agost del 2000 s'estableix

Cronologia de les millors actuacions castelleres 1986-2006

Data	Lloc	Colla	Actuació	Punts
30/08/2005	Vilafranca del Penedès	Castellers de Vilafranca	4d9fa, Td9f (c), 3d10fm (c), Pd8fm (c)	3.528
30/08/2001	Vilafranca del Penedès	Castellers de Vilafranca	4d9fa, 3d10fm (c), 5d9f (c), Pd8fm	3.041
30/08/2000	Vilafranca del Penedès	Castellers de Vilafranca	4d9fa, 5d9f, Td9fm (c), Pd8fm	2.597
04/10/1998	Tarragona	Castellers de Vilafranca	4d9fa, 5d9f (c), Td9fm, Pd8fm (c)	2.455
30/08/1997	Vilafranca del Penedès	Castellers de Vilafranca	4d9fa, 5d9f (c), Td9fm, Pd5	2.001
01/11/1996	Vilafranca del Penedès	Castellers de Vilafranca	4d9fa, Td9fm, 3d9f, Pd5	1.697
27/10/1996	Valls	Vella dels Xiquets de Valls	5d9f, 3d9f, 2d8f, Pd5	1.267
30/08/1995	Vilafranca del Penedès	Castellers de Vilafranca	Td9fm, 3d9f c, 4d9f, Pd7f (c)	1.207
23/10/1994	Valls	Vella dels Xiquets de Valls	2d9fm, 3d9f, 4d9f, Pd5	1.159
23/10/1994	Valls	Joves Xiquets de Valls	2d9fm (c), 3d9f, 4d9f, Pd5	1.076
16/10/1994	El Vendrell	Joves Xiquets de Valls	2d9fm (c), 3d9f, 4d9f, Pd5	1.076
24/09/1994	Barcelona	Minyons de Terrassa	2d9fm (c), 3d9f (c), 4d9f, Pd5	1.021
21/11/1993	Terrassa	Minyons de Terrassa	3d9f, 2d9fm (c), 4d8, Pd5	872
25/10/1992	Valls	Vella dels Xiquets de Valls	3d9f, 5d8, 4d9f, Pd5	870
25/10/1992	Valls	Joves Xiquets de Valls	3d9f, 5d8, 4d9f, Pd5	870
04/10/1992	Tarragona	Joves Xiquets de Valls	3d9f, 5d8, 4d9f, Pd5	870
26/10/1986	Valls	Joves Xiquets de Valls	3d9f, 5d8, 4d9f (c), Pd5	820

una nova marca amb el quatre de nou amb l'agulla, el cinc de nou amb folre, un intent de torre de vuit neta (que havíem carregat per primer cop a la història per Tots Sants del 99), la torre de nou amb folre i manilles carregada i el pilar de vuit amb folre i manilles. Aquesta diada també registraria una magnífica exhibició de la colla Vella amb el cinc de nou amb folre, la torre de nou amb folre i manilles, el tres de vuit per sota i el pilar de vuit carregat, que els donaria ales per endur-se el concurs d'aquell mateix any.

Per Sant Fèlix, la millor

Per Sant Fèlix del 2001, i en el marc d'una Festa Major que es recordarà com la millor actuació global de les quatre colles, els Castellers de Vilafranca tornàvem a aixecar el llistó de la millor actuació de la història amb una exhibició estratosfèrica: quatre de nou amb folre i agulla, tres de deu amb folre i manilles carregat, cinc de nou amb folre carregat i pilar de vuit amb folre i manilles... i, per celebrar-ho, l'endemà,

diada de Sant Ramon, oferíem la que per molts és l'exhibició de potència castellera més gran feta mai per una colla: el tres i el quatre de nou folrats simultanis (em sembla que a hores d'ara encara hi ha qui diu que la foto és un muntatge...). Van haver de passar quatre anys per superar el nou registre. Pel camí hi ha actuacions fabuloses com la de la colla Vella per Santa Úrsula del 2002, amb el quatre de nou amb l'agulla descarregat, el quatre de nou sense folre carregat, el tres de nou folrat i el pilar de vuit amb folre i manilles (ocupa el tercer lloc en el rànquing històric), o la que ens acabaria donant la victòria al concurs del 2002, amb el quatre de nou amb l'agulla i el cinc descarregats i el tres de deu carregat... però cap d'elles sumava prou punts per superar el registre de Sant Fèlix del 2001.

A partir del 2003 en endavant es van començar a accentuar les veus que parlaven de decadència, motivades per la manca de gent als assajos i actuacions i pels resultats en alguns casos decebedors

d'alguna/es colla/es gran/s en les diades de compromís. Vet aquí però, que, quan més sonaven les veus "apocalíptiques", els Castellers de Vilafranca tornaven a superar-se a si mateixos amb la que ara per ara representa la millor actuació de la història. I ho fèiem en una actuació que incorporava una nova construcció, la torre de nou amb folre, un castell que obre una nova dimensió: la dels castells "nets" pujats a da lt d'un folre. I per si això fos poc, ho ajuntàvem al tres de deu (carregat), el quatre de nou amb l'agulla i el pilar de vuit (carregat)... tot plegat impressionant! Els qui feien corre teories apocalíptiques ho tenen difícil per explicar-ho.

Quant de temps passarà fins que veiem un nou registre? És aquesta actuació insuperable? Jo crec que el món dels castells encara no ha tocat sostre, ni de bon tros (molts veien impossibles els castells de deu ara fa una dècada), i espero poder veure-ho ben aviat, si pot ser el proper Sant Fèlix.

Les millors actuacions (1986-2006)

	Colla	Diada	Actuació	Total	Població	Data
1	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	4d9fa, Td9f(c), 3d10fm(c) i Pd8fm(c)	3528	Vilafranca del Penedès	30/08/2005
2	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	3d10fm(c), 4d9fa, 5d9f(c) i Pd8fm	3041	Vilafranca del Penedès	30/08/2001
3	Colla Vella dels Xiquets de Valls	Santa Úrsula	4d9(c), 4d9fa, 3d9f i Pd8fm	2675	Valls	27/10/2002
4	Castellers de Vilafranca	XIX Concurs	3d10fm(c), 4d9fa, 5d9f i Pd5	2618	Tarragona	06/10/2002
5	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	4d9fa, 5d9f, 2d9fm(c) i Pd8fm	2597	Vilafranca del Penedès	30/08/2000
6	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	4d9fa(c), Td8(c), 5d9f(c) i Pd7f	2480	Vilafranca del Penedès	30/08/2004
7	Castellers de Vilafranca	XVII Concurs	4d9fa, 5d9f(c), Td9fm i Pd8fm(c)	2455	Tarragona	04/10/1998
8	Castellers de Vilafranca	XX Concurs	4d9fa, Pd8fm i Td8(c)	2405	Tarragona	03/10/2004
9	Minyons de Terrassa	Diada de la colla	3d10fm, 5d9f, 4d9f i Pd7f(c)	2380	Terrassa	22/11/1998
10	Minyons de Terrassa	Sant Narcís	4d9, 5d9f, 3d9f i Pd7f	2363	GIRONA	25/10/1998
11	Colla Vella dels Xiquets de Valls	XVIII Concurs	3d10fm(c), 5d9f, Td9fm i Pd5	2275	Tarragona	08/10/2000
12	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	4d9fa, Td9fm, 3d9f i Pd8fm	2248	Vilafranca del Penedès	30/08/2002
13	Colla Vella dels Xiquets de Valls	Santa Úrsula	4d9fa(c), 5d9f(c), 3d9f i Pd8fm	2247	Valls	25/10/1998
14	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	3d10fm(c), 4d9fa(c), Td9fm i Pd5	2211	Vilafranca del Penedès	30/08/2003
14	Colla Vella dels Xiquets de Valls	Sant Fèlix	5d9f, Td9fm, 3d8s i Pd8fm(c)	2211	Vilafranca del Penedès	30/08/2000
16	Minyons de Terrassa	Diada de la colla	3d10fm, 4d9fa(c), Td8f i Pd7f	2184	Terrassa	17/11/2002
17	Minyons de Terrassa	Diada de la colla	4d9(c), 5d9f, 3d9f i Pd6	2132	Terrassa	18/11/2001
18	Minyons de Terrassa	Sant Fèlix	4d9, Td9fm i Pd8fm(c)	2088	Vilafranca del Penedès	30/08/2001
19	Minyons de Terrassa	Sant Narcís	4d9(c), 5d9f, 3d9f i Pd5	2048	Girona	24/10/1999
20	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	4d9fa, 5d9f(c), Td9fm i Pd5	2001	Vilafranca del Penedès	30/08/1997
21	Minyons de Terrassa	Sant Fèlix	5d9f, 4d9fa(c), Td9fm i Pd5	1989	Vilafranca del Penedès	30/08/2002
22	Minyons de Terrassa	Festes i Fires	5d9f, 4d9fa(c), 3d9f i Pd7f	1954	Girona	28/10/2001
23	Colla Vella dels Xiquets de Valls	XVII Concurs	5d9f, 4d9fa(c) i Pd8fm(c)	1946	Tarragona	04/10/1998
24	Castellers de Vilafranca	Tots Sants	4d9fa, Td9fm i Pd8fm	1916	Vilafranca del Penedès	01/11/2000
25	Castellers de Vilafranca	Sant Ramon	4d9fa, Td9fm i Pd8fm	1916	Vilafranca del Penedès	31/08/2004

Fonts consultades: Web de la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona, www.collajove.com

Torreblanca

Vins i Caves

La teva celebració més especial en un indret de somni:
posem a la teva disposició una masia del segle XV
i el seu jardí envoltat de vinyes perquè
puguis gaudir d'un dia realment inoblidable.

- Banquets i reunions familiars
- Reunions d'empresa
- Sessions i cursos de tast
- Visites al celler

Finca Masia Torreblanca, s/n
08734 Sant Miquel d'Olèrdola
torreblanca@retemail.es

Informació i reserves
93 891 50 66

Cada cop més a prop teu.

Niko Motors. Nou Concessionari Mazda a Vilafranca.

Ara ja tens més a prop un Concessionari Mazda. Unes modernes i funcionals instal·lacions on podràs gaudir tant del nostre excepcional servei postvenda, com conèixer la nostra àmplia gamma de models, des del MX-5, el roadster més venut de la història, fins al Premacy, un monovolum excepcional, incloent-hi l'esportiu RX-8, el Mazda6, el seu germà petit, el nou Mazda2 o el compacte esportiu Mazda3. Si busques qualitat, pensa en Mazda.

mazda.COM - 902 345 456

Niko Motors
Avinguda de Tarragona, 135 · Vilafranca del Penedès
Telèfon 93 890 13 77

El Figarot 67

Castells internacionals

Eloi Miralles

Sembla del tot inqüestionable el fet que els Castellers de Vilafranca hem estat els més prolífics a l'hora de donar a conèixer el fet casteller més enllà del nostre àmbit.

Des d'un punt de vista polític estrictament oficialista, podem afirmar que hem actuat en una quinzena d'estats europeus: Alemanya, Àustria, Bèlgica, Dinamarca, Eslovènia, Espanya, França, Holanda, Itàlia, Luxemburg, Portugal i Suïssa, a més dels principats de Mònaco i d'Andorra i la Ciutat del Vaticà. Però si ens cenyíssim a un concepte de país/regió/domini, la nòmina la veuríem notablement ampliada, atès que a banda dels Països Catalans podríem parlar d'Occitània, Flandes, Lorena, Renània, Saxònia, Prússia, Francònia, Suàbia, Caríntia, Vèneto, Llombardia, Toscana, Etrúria, Sardenya, Aragó, Euskadi, Galícia, Lleó, Andalusia, etc.

Des de la primera anada a París, el 1973, es pot ben dir que més de la meitat de les temporades transcorregudes han enregistrat almenys una sortida del·là del nostre país. Les més profitoses, des del punt de vista casteller, han estat les de Copenhaguen (1996) -on vam descarregar el quatre de vuit i el pilar de sis-; Salamanca (2002) -quatre de vuit i torre de vuit-; Dunkerque (2004) -torre de vuit, tres de vuit i tres quarts de vuit en dos dies-, i Donostia (2005) -quatre de vuit i tres de vuit-, sense oblidar el carro gros aixecat a la cosmopolita plaça de Sant Pere del Vaticà (1988) -en la commemoració del Mil·lenari de Catalunya- ni el mateix castell plantat a la plaça de l'Obradoiro de Santiago de Compostela (1993, any de Xacobeu). D'un caire més anecdòtic cal esmentar les torres de set fetes a París (carregada el 1973 i descarregada el 1993), amb el teló de fons inconfusible de la torre Eiffel, així com la que contrastà amb la inclinació de la cèlebre torre pendente de Pisa (1988). Hem fet castells en altres llocs molt emblemàtics, com ara el palau de les Nacions de Ginebra (1978), el monestir dels Gerònims i la torre de Betlem, a Lisboa (1982), la Universitat de Coimbra (1982), les places de la Signoria i del Campo, a Florència i Siena, respectivament (1984), el Colisseo de Roma (1984), les muralles de Carcassona (1991), la porta de Brandenburg, a Berlín (1991), les espectaculars coves càrstiques de Postojna (1993), els jardins del Casinò de Montecarlo (1993), la plaça de Sant Marc, a Venècia (1994), el cèntric Dam i els canals d'Amsterdam (1994) o la Grand Place i l'Atomium, a Brussel·les (1994).

A tot arreu hem estat ben rebuts; però si hagués de destacar, per damunt de tots, un lloc on l'acollida fou certament apoteòsica, aquest és l'Alguer, l'entranyable Barceloneta de Sardenya, on s'ha conservat la parla catalana al llarg de més de set segles. La sintonia entre castellers i algueresos, aquell ja llunyà setembre del 1978, fou total i va fruitar, al cap d'uns mesos, en la bona pensada que, tant a la ciutat sarda del corall com a la nostra vila, sengles carrers duen retolats els noms de Vilafranca i de l'Alguer, respectivament. Particularment emotiva fou també la visita al camp de refugiats bosnians de Crnomelj (Eslovènia), el 1993, mentre que una projectada sortida al nord del Marroc, pocs anys després, es va haver de suspendre perquè, amb els migrants efectius que hi desplaçàvem, potser no hauríem pogut fer ni castells de set. No hi va haver prou *feeling*, tot i que hauria estat la primera sortida d'una colla al continent africà; però no va poder ser. No cal dir que si el viatge hagués estat a Amèrica o al Japó hi hauria hagut *overbooking*, segur!

Fotos: Josep M. Petrus, Ramon Saumell/Arxiu CIV

Països i ciutats on hem aixecat algun castell, torre o pilar fora dels Països Catalans

Alemanya
Moers
Wolfenbüttel
Hannover
Berlín
Frankfurt
Bühl

Àustria
Klagenfurt

Dinamarca
Copenhaguen

Eslovènia
Ljubljana
Postojna
Novo Mesto
Otocec
Crmelj

Espanya
Salamanca
Sevilla
Sobradiel

Euskalèria
Antzuola
Bergara
Zumarraga
Urretxu
Donostia

Elorrio
Tutera/Tudela

Flandes
Brussel·les
Bree

França
París
Poix de Picardie
Metz
Dunkerque
Steenvoorde
Lió
Villeurbanne

Galícia
Santiago de Compostela

Holanda
Amsterdam
Enschede
Aalten
Almelo
Emmen

Itàlia
Pisa
Siena
Florència
Roma
Lecco

Melzo
Bergamo
Venècia
Feltre
Melese
Nìccia
Ciutat del Vaticà

Luxemburg
Luxemburg

Occitània
Besiers
Tolosa de Llenguadoc
Carcassona
Marsella
Leucata
Monte-Carlo

Portugal
Lisboa
Sintra
Estoril
Coimbra
Porto

Sardenya
Sàssari
L'Alguer (PPCC)

Suïssa
Ginebra

Record de tres amics castellers

Lluís Castelló, l'Espirall i els Castellers de Vilafranca al cor.

Uns dies després de la Diada de Sant Fèlix de l'any passat, va morir el casteller Lluís Castelló. Era conegut per la participació a l'AV de l'Espirall i per l'afecte que sentia pel seu barri. També el coneixia molta gent perquè havia treballat de conserge en diverses dependències municipals. Els Castellers de Vilafranca el tenim en el record perquè, des que va entrar a la colla, era dels fixos tant als assajos com a les actuacions, perquè el Lluís, quan adquiria un compromís, ho feia de veritat. Tanta era la seva afició, que va anar a l'actuació de la Bisbal (l'última ocasió que va dur camisa verda) i va tenir prou forces per assistir a l'assaig previ a la Festa Major. Segur que el seu esforç es va afegir al de tota la colla per completar la sensacional diada d'uns dies més tard.

Albert J. Escudé, casteller del peu.

El novembre de l'any passat va morir l'Albert J. Escudé. Persona de caràcter afable, l'Albert havia treballat durant molts anys a la botiga del Sindicat de Vilafranca. El seu lloc habitual als castells era al peu, sobretot fent de cordó.

Francesc Miró, passió pels Castellers i pel FC Vilafranca.

Enguany ens ha deixat un dels fundadors de la colla, el Francesc Miró, que va dedicar gairebé tota la vida a dues grans passions: els castells i el futbol. El Miró havia nascut el 1924 i era paleta. Tenia l'orgull de pertànyer al primer nucli de castellers que van fundar la colla, l'any 1948. Havia pujat a terços i quarts de castells de set i havia fet de crossa de castells de vuit. Sempre recordava la victòria al concurs de Tarragona de l'any 1972. Deu anys més tard, el 1982, se'l va distingir amb el títol de casteller de soca-rel com a reconeixement a la seva llarga dedicació a la colla. L'altra gran passió del Francesc Miró havia estat el Futbol Club Vilafranca.

Nens i nenes guanyadors dels certàmens infantils

Dos treballs guanyen el primer premi del II certamen infantil Aleta

Albert Carrasco

El jurat del segon certamen infantil Aleta de treball il·lustrat sobre temes castellers va atorgar dos primers premis, atesa la quantitat i la qualitat dels treballs presentats. Així doncs, d'una banda, va obtenir el màxim guardó l'obra que es va presentar amb el pseudònim Doremi, per l'originalitat de la composició, encara que no surten les figures senceres, i la relació entre text i dibuix. L'autora del treball és la Laia Beumala, de segon de primària de l'Escola Montagut. D'altra banda, també va guanyar el primer premi el treball presentat amb el pseudònim Roca, pel llenguatge tècnic, la descripció acurada i el detallisme del dibuix. L'autor és el Marc Parellada Esclassans, de tercer de primària de l'Escola Montagut. Pel que fa als segons certàmens Enxaneta i Aixecador, a treballs en vers o prosa de categories A, B i C, el jurat també va decidir atorgar dos primers premis i cap de segon. En aquest cas, els treballs guardonats van ser el presentat amb el pseudònim Primavera, pels detalls descriptius, la imaginació i la descripció de les emocions, que correspon a l'Elisabet Campanyà, de segon de primària de l'Escola Montagut; i el presentat amb el pseudònim Juli, per l'originalitat del punt de vista del personatge externa la colla i per estar ben redactat. El treball és de la Júlia Méndez, de quart de primària de l'Escola Montagut.

Els guardons del segon certamen d'il·lustració Imatges Castelleres, en què es premia els dibuixos o il·lustracions sense text, es van repartir de la següent manera: accésit de pàrvuls, al treball presentat sota el pseudònim Pinxo, per l'ambient de festa que reflecteix el dibuix, que correspon a l'Eric Mata, de pàrvuls 5, de l'Escola Montagut; primer premi de la categoria de pàrvuls, al treball presentat sota el pseudònim Flor, pel treball ben fet i la composició, l'autora del qual és la Griselda Masdeu, de pàrvuls 3, de l'Escola Montagut; accésit en la categoria comuna al treball presentat sota el pseudònim Ferran, per la imatge divertida, original i ben treballada, que correspon a Ferran Fernández, de tercer de primària del Col·legi del Carme (Sant Elies); segon premi de la categoria comuna al treball presentat sota el pseudònim Carla, per l'originalitat en l'escena i la composició, l'autora del qual es Carla Sánchez, de tercer de primària del Col·legi del Carme (Sant Elies); primer premi de la categoria comuna al treball presentat sota el pseudònim David, per la història dels personatges, la composició i els detalls, que va a parar a David Pelàez, de tercer de primària del Col·legi del Carme (Sant Elies).

Finalment, el II premi El Pom de Dalt es va lliurar a les escoles del Carme (Sant Elies), Sant Ramon i Montagut.

El jurat dels premis el componien Eva Sans, Elisenda Torres, Fèlix Miret, Anna Riba (en substitució de Clara Vallvé) i Manoli Garrido.

A part de la continuïtat dels dos premis, el setè de poesia casteller i el tercer certamen Aleta de literatura infantil sobre tema casteller, per a la propera edició es preparen canvis importants que inclouran la presentació d'un nou premi de poesia Oriol Rosell, de tema lliure.

El jurat declara desert el primer premi del VI Certamen Poètic Casteller

Albert Carrasco

El dimarts 17 de gener del 2006, es va reunir el jurat del sisè Certamen Poètic Casteller, format per Jordi Llavina, David Monteagudo, Josep Sala, Nati Soler i Jaume Rafecas, i, després de llegir els treballs presentats, van prendre la decisió de declarar desert el primer premi. Tot i que se n'havia augmentat la dotació econòmica, el jurat va considerar que la qualitat de les obres presentades no era prou bona per atorgar el màxim guardó. Aquesta decisió es va prendre amb la intenció de contribuir, en el futur, a consolidar el rigor i el nivell literari que inspira la creació del certamen de poesia.

El segon premi va ser per al poema *no tornaran a cridar-te des del bell mig de la plaça, ja no t'hi podran trobar mai més*, l'autor del qual és Oriol Martí Girona, de Vilafranca del Penedès. El tercer premi es va atorgar als poemes agrupats sota el lema *El pom verd*, l'autor del qual és Josep Martí Grau, també de Vilafranca del Penedès. El jurat també va decidir atorgar un accésit al poema *Braus castellers*, d'Albert Pera, de Mataró.

A la vetllada en què es van lliurar els premis, el president de l'Institut d'Estudis Penedesencs, Joan Solé Bordes, va fer una xerrada, seguint el costum de l'any anterior. Així es vol consolidar una proposta cultural que inclourà cada any un acte d'aquestes característiques el dia del lliurament dels premis, emmarcat en les Festes de Sant Raimon.

D'esquerra a dreta, Albert Pera, Josep Martí Grau i Oriol Martí, guardonats al VI Certamen Poètic Casteller

Inauguració del Monument als Castellers, el 30 d'agost de 1963.

De Montserrat al Camp Nou

Ton Rubires i Vinyals

El timbal més mudat

A la primera sortida que van fer els Grallers de Vilafranca, després de l'adquisició d'aquell timbal d'ocasió (per 600 pessetes, de les de l'any 1959!) en Pere, el timbaler, s'hi va presentar amb un parell de novetats que havia mantingut en secret entre els seus companys grallers. Portava el timbal a brillantat a còpia d'aplicar-hi massatges de Netol; lluent com una patena, feia l'efecte que s'anava a estrenar. I el duia dins d'una funda molt vistosa. Però no era una funda normal i corrent... estava confeccionada a casa seva, la prestigiosa sastreria Bayer. Un timbal vestit a mida! Dins de la llarga i antiga història dels timbals, segurament aquest ha estat el que ha anat més mudat. I ha tingut hereus, aquest timbal; el va tocar en Xavier Bayer (nebot del Pere) i, més endavant, en Lluís Giménez (fill) formant colla amb en Xavier. Molt bé!

Aquella colla de grallers no sempre van poder acudir on els demanaven. No pas per manca de ganes sinó perquè no podien fer-hi més. Per gentilesa del destinatari, veiem què diu en Lluís Giménez i Noguera en resposta a una petició del Cos de Castellers de Barcelona. Feta a màquina d'escriure, diu així: " Sr. En Josep Durich. Benvolgut Sr. Durich: Com vàrem quedar el dia de la Festa Major de Vilafranca, l'hi escric aquesta carta donant-li la resposta de si venim o no per la Mercè a Barcelona a tocar les gralles; doncs bé, la resposta es que sentint'ho molt no podrà pas ser, doncs hem d'anar'hi amb els bastoners. Ens trobem en el cas de que som vuit de justos, per tant si jo no balles no podria sortir el ball. Ademés, el meu company, també te de tocar amb els bastoners lo qual també es pot considerar com una raó per la que no podem venir. Espero que se'n farà càrrec, i si alguna vegada els podem servir en alguna cosa, ya sap que estem a la seva disposició. El saluda atentament, Lluís Giménez, de la Colla de Grallers de Vilafranca. 6-9-59". Com que no va haver-hi cap entrebanc, el ball de bastons Penya Karbuero va actuar per la Mercè del 1959. Però ves si anava justa la cosa!

I no tan sols anava justa pel que fa als balls i a les gralles. Pocs anys abans també hi havia anat per als Castellers de Vilafranca. Veiem una nota del setmanari local "PANADES, editado por la FET y de las JONS" del dissabte 14 de gener del 1956: "INFORMACIÓN. El pasado domingo, falleció a la edad de 66 años don Pedro Esquirol Pujadó. Era un entusiasta de todas las tradiciones vilafranquesas; pertenecía a la colla de 'Castellers de Vilafranca' de la que era uno de los más adictos componentes. Como anécdotas demostrativas de su cariño a la colla vilafranquesa podemos citar que en ocasión de levantar por primera vez el 'tres y el quatre de set' sin interención de elementos de otra colla, y en el entusiasmo de aquellos

momentos, dijo: 'ara ja em puc morir'. También había manifestado a algunos de sus compañeros que cuando falleciera deseaba llevar el pañuelo y la camisa 'casteller'. Descanse en paz, y reciba su esposa, hijos y demás familia nuestro pésame”.

En Sebastià Sendrós, graller veterà

A finals del 1960 els Grallers de Vilafranca van ser demanats per acompanyar els Minyons de l'Arboç. Com que a la data prevista en Lluís Giménez no podia venir, uns dies abans el Ton va anar amb bicicleta a Vilobí, a casa d'en Sebastià Sendrós i Fontanals (1890-1963) a preguntar-li si li anava bé de fer la substitució. En Sebastià mai es va negar a fer cap substitució i, a més, es conformava a cobrar el que toqués per barba, tot i que els “honoraris” d'aquella colla tenien més de simbòlic que altra cosa; 450 o 500 pessetes a molt estirar (per tots tres, no pas per barba!) i, d'aquesta quantitat, s'havien de pagar el dinar i les despeses de desplaçament. Ni preguntava quina quantitat es cobraria, en Sebastià. En aquella ocasió, quan estava escoltant el pla que el Ton li exposava que hi hauria en aquella sortida, en sentir a dir que, a una hora determinada del matí, un dels autocars dels Minyons, quan passés per Vilafranca, els podia recollir a Sant Magí, en Sebastià, per afirmar que hi estava d'acord i que es presentaria a fer la substitució, va respondre: “a tal hora, al Texas... allà sempre hi fa bo”. El tracte es podia donar per formalment tancat.

Quan el Ton va arribar al lloc on havien quedat per trobar-se (on encara avui dia hi fa bo, i que duri!) ja hi havia en Sebastià, que va demanar cafè i copa. Llavors, allà a la barra, el Ton va ser testimoni d'una tècnica que, segons sembla, tenia per costum practicar aquell veterà graller: dins la copa, hi va posar l'inxà a remullar mentre es prenia el cafè. I quan se'l va acabar, va tornar a desar l'inxà dins una capsula metàl·lica petita i, amb un parell de glops, es va beure el conyac. Podem suposar que, per començar el dia, a la canya li devia anar bé aquell bany de conyac. I a ell, la copeta, segurament també perquè potser considerava que l'ajudava a treure's el fred del damunt. Tinguem en compte que moltes vegades, estiu o hivern, venia a Vilafranca a peu des de casa seva. I en aquesta ocasió estem parlant del mes d'octubre i quan el veterà graller tenia 70 anys!

Una altra tècnica utilitzada per en Sebastià, per tal d'afinar la seva gralla amb la del Ton consistia a entrar més o menys el broquet dins el petit recorregut de l'embocadura de l'instrument. Uns anys més endavant, per allà els 90 del segle XX, el Ton va explicar aquest detall a una persona entesa en la matèria. I per la resposta que va tenir es va endur la impressió d'haver estat còmplice d'una falta

El Pere Bayer Milà (en primer terme) i el Ton Rubires i Vinyals, a l'hora de dinar. Montserrat, 16 d'octubre de 1960.

musicalment greu, com una espècie de pecat graller que gairebé li va provocar remordiments amb efectes retroactius. Segons li va explicar aquella persona, el broquet només té una posició. I és la d'estar ben introduït dins l'embocadura de la gralla; d'altra manera l'instrument desafina. Molt bé, s'hi pot estar totalment d'acord. Però el Ton és testimoni que en Sebastià ho feia d'aquella manera i el conjunt sonava d'allò més bé; en Sebastià hi posava la segona veu i seguia molt content i satisfet tot el que anava tocant el Ton. A més de les tonades tradicionals, com per exemple aquella que uns anys més tard seria popularment batejada com el *Toc de vermut*, tocaven melodies de moda i cançons conegudes perquè formaven part de la banda sonora de pel·lícules d'aquell temps, com per exemple: *Los Niños del Pireo*, *Tom Pillibi* (“Primer gran Premio del Festival de la Canción de la Eurovisión 1960”), *Silbando voy* (de la pel·lícula *El puente sobre el río Kwai*), *Mustaphá* (*Cherí te quiero. Cha cha cha árabe*), *Mi tío* (de la pel·lícula *Mon Oncle*) i altres.

Llàstima que, d'aquelles interpretacions, actualment no se'n conegui cap constància sonora. Hauria estat possible que algun dels molts seguidors de les actuacions al Poble Espanyol o de les cercaviles pel carrer Ferran, la plaça Sant Jaume, les Rambles, etcètera les hagués enregistrat en directe. Perquè en aquell temps hi havia un aparell molt modern que ho hauria permès: el magnetòfon portàtil. Com s'havia vist que feia per la nostra Festa Major el vilafranquí Jaume Casanova i Cortés, per exemple, a la cercavila de la plaça de la Vila al Monument a Milà i Fontanals, en finalitzar la jornada castellera, el migdia del 31 d'agost de 1968. Llàstima!

En Sebastià potser ha estat el graller que

ha acumulat més àlies. Principalment era conegut per *el Ros de les Cabanyes* (color del cabell) o *el Ros de Vilobí* (terme municipal de casa seva, a tocar de les Cabanyes), però també per *el Sebastià* i per *el Vermell* (color de les galtes quan bufava la gralla), i potser no tant per *el Ros de Cal Girones*, *el de Cal Casabellas* o pel *Titot* (a la fonda del lloc on anava a tocar, a l'hora de dinar, escollia pollastre, “titot”). I era home de la broma, en Sebastià. Una tarda, quan tornaven amb tren de Barcelona a Vilafranca, en passar entre Molins de Rei i Castellbisbal, en Sebastià, tot assenyalant el paisatge de terra vermellosa, i com si es tractés d'una conversa seriosa entre un avi i el seu nét, li va dir al Ton: “Veus tota aquesta terra vermella?... aquí s'hi fan síndries!... això és terra de síndries!”.

A Montserrat i el Camp Nou

Així d'oncs, el 16 d'octubre del 1960, els Grallers de Vilafranca van acompanyar els Minyons de l'Arboç en una actuació, al matí, a Montserrat, i a la tarda, al camp del Barça. En passar per Vilafranca els tres o quatre autocars de la colla, un d'ells es va aturar al començament de la rambla de Nostra Senyora, entre el Bar Esteve (on servien una cervesa de barril exquisida) i el cinema Majèstic, perquè hi poguessin els dos grallers i el timbaler que acabava de sortir de casa seva (al capdamunt de la Parellada). I directes a Montserrat.

Per cert, si en llegir aquestes quatre ratlles, a algun jove li agafen ganes d'anar a vestir-se a la Sastreria Bayer, que no miri de localitzar-la perquè al seu lloc ja fa temps que hi ha un banc. Si de cas potser li podran fer a mida algun producte financer. Si vol anar a la capella de Sant Magí, tampoc la trobarà,

perquè hi ha un altre banc. Això sí, si li deixen diners, els haurà de tornar religiosament. I si té ganes de fer una beguda al Bar Esteve, que no es faci il·lusions perquè actualment al seu lloc hi ha una agència de viatges, on podrà aconseguir informació de com anar al país de la cervesa, al del vermut o al del cafè. I, si encara no es dóna per vençut i vol anar al cinema Majèstic a mirar la cartellera, doncs... tampoc el trobarà: al seu lloc hi veurà una obra en construcció... a càmera lenta! I és que el temps passa i les coses canvien.

Arribats a Montserrat, es van fer castells a la plaça i després tota la colla va pujar a les dependències del monestir i va ser rebuda per l'abat Dom Aureli Maria Escarré i Jané (1908-1968) que, visiblement satisfet, havia contemplat l'actuació des del balcó. L'abat, que com és prou conegut era fill de l'Arboç, anava saludant un per un els components dels Minyons, molts dels quals es notava que el coneixien personalment, principalment els més grans i els que, com ell, rondaven els cinquanta anys d'edat. I era visible la seva satisfacció perquè, ara amb un ara amb l'altre, es feien comentaris sobre coses actuals de la seva vila nadiua o es recordaven fets de la seva infància. En arribar el torn dels grallers, l'abat, quan va observar la dife-

rència d'edat que hi havia entre ells dos, els va preguntar: "Que sou avi i nét?". "No, no: companys...!", va respondre el més jove. Es veia una persona molt afable, alegre i cordial, l'abat Escarré.

Inauguració del Monument als Castellers

Tres anys després l'abat tornaria a coincidir amb la "seva" colla. Va se per la Festa Major de Vilafranca del 1963, amb motiu de beneir el monument als Castellers en ocasió de la seva inauguració a la sortida de la missa solemne del dia 30. A més dels Minyons de l'Arboç, hi havia les dues colles de Valls (la Vella i la Muixerra), els Nens del Vendrell, els Xiquets de Tarragona, el Cos de Castellers de Barcelona i, naturalment, els Castellers de Vilafranca. Pel que fa al Cos de Castellers de Barcelona, potser va ser la seva darrera actuació, perquè pràcticament ja estava dissolta. Però la ferma voluntat dels Sala va permetre que a les cròniques de la jornada quedés constància de la seva presència en un acte tan històric com la inauguració del primer monument del món dedicat als castellers. (Si a bans d'aquest ja n'hi havia un altre, que algú ho digui). Van participar en la inauguració de l'obra, en la realització de la qual també havien estat cridats. Veiem que en diu una publicació del 1963, titulada:

"El Monumento 'Als Castellers' a erigir en Vilafranca del Panadés. MEMORIA. Editado por una gentileza de JORBA los almacenes de Barcelona: COMISIONES COLABORADORAS. Técnica de Castells: Vocales, Don. Juan Just Soler. Presidente, Doctor D. José Valero Ribas. Vicepresidente, Don Carlos Doménech, 'Cap de Colla Casteller Vilafranca', Don José Bolet, Don José Esteve Romagosa, Don Juan Trius Baltá, Don José M. Insensé Arnet, Don Luis Solsona Llorens. Los Sres. 'Caps de Colla' de 'Minyons d'Arbóç', 'Nens del Vendrell', 'Colla de Barcelona', 'Colla Nova' y 'Colla Vella', de Tarragona y de Valls".

Tornem a situar-nos a Montserrat: finalitzada l'audiència de l'abat a la colla castellera, van anar a dinar. I havent dinat, tothom als autotocs, i de Montserrat al Camp del Barça. Els Minyons de l'Arboç van actuar al bell mig del Camp Nou a la mitja part d'un Barça - Reial Societat que, segons recorda en Pere Bayer, va guanyar l'equip català. L'agradable olor de gespa fresca omplia l'ambient i donava una sensació especial el fet de veure buida "la plaça" i tenir el nombrós públic, milers d'espectadors, lluny de la pinya i a més alçada que els castells.

Més endavant els Grallers de Vilafranca foren demanats per anar a altres llocs. Però aquesta ja és una altra història.

Al seu servei

erreteria
BADIA S.A.

c/ Clascar, 12 · Telèfon 93 890 16 44
Vilafranca del Penedès

Tenim pàrquing per als nostres clients

El Club Superverd

Viatge a *Isla Mágica* i Sevilla

Òscar Serramià Ricart

Cap de canalla

Sevilla ha estat el lloc escollitenguany per fer-hi el viatge de la canalla que la temporada anterior va assolir castells de nou. Així doncs, tot aprofitant la breu aturada de la colla per Sant Joan, vuit van ser els nens i nenes que s'hi van desplaçar: el Marçal Solsona, la Cesca Castellví Llavina, l'Ariadna Miguel, la Lluna Angosto, la Mireia Pérez, la Marta Bayó, el Marc Domènech i l'Èrica Obiols, acompanyats d'un servidor, Òscar Serramià, i del Raül Tudela. Tots plegats vam iniciar una aventura trepidant de quatre dies per terres andaluses.

Arribats amb avió i allotjats en un hotel als afores de la capital, vam visitar tres parcs d'oci aptes per a totes les edats: el parc d'atraccions Isla Mágica i el parc aquàtic Aquopolis Sevilla, a la capital, ocupaven els dos primers dies; mentre que el darrer parc aquàtic era el d'Aqualand Bahía de Cádiz, just al costat del Puerto de Santa María.

Companys inseparables, diversió diària, moments d'esgotament però moltes rialles, i alguna «gamberrada» per resumir el viatge d'enguany.

Un any més, una experiència inoblidable per a la canalla, la millor del món casteller, que us puc ben assegurar, que va gaudir com ningú de quatre dies d'extrema activitat lúdica... i molta calor.

El Marçal i la Nerea ens han fet arribar aquestes fotos d'una festa de l'escola. Es veu que, d'això de ballar, en saben molt i ens han dit que fins i tot el Marçal es va atrevir a cantar al kareoke. Molt bé, artistes!

El Figa-rot

S U P L E M E N T H U M O R Í S T I C

Ser basc no és pas fàcil, no

Cansat de passar penes amb el club de futbol dels seus amors (el nom del qual ens reservarem i només en direm que l'única cosa que els uneix amb els castells són els pantalons blancs), el David Tudela ha provat sort apuntant-se a altres clubs de més bon pair i, en conseqüència, als costums que els són propis. I aquí el teniu, ben tocat amb la txapela i a punt d'entrar en una societat gastronòmica per endrapar un bacallà a la biscaïna o al pilpil i engolir calimotxos sense parar. S'ha fet soci de l'Athletic, de la Reial i de l'Osasuna alhora (acostumat com està a veure poc futbol, si més no allà s'ho passarà bé cantant el *Pobre de mí* a les grades). El que es veu que li costa més, però, és que se li enganxi la cantarella típica de *los mozarrones del norte*, el canvi de la gralla pel txistu i el tamborí i deixar de fer castells per tallar troncs a cops de destrat com un autèntic aizkolari o aixecar pedres de dos-cents vint quilets de res (sort de la faixa, que si no...). I és que ja ho diuen a la tele que «ser basc no és pas fàcil, no».

El FC Kintillu no té rivals

Un equip guanyador es fa reunint un bon grup de jugadors que s'entenguin a la perfecció entre ells i això és el que té el FC Kintillu, jugadors tècnics i de qualitat que es coneixen amb els ulls tancats, i de fa molts anys. Déu n'hi do quants anys!

Aquí teniu l'alineació guanyadora. Drets: Fernandito, Guti, Jaume Grau, Ton Grau, Pere de Sant Quintí, Antonio, Jordi Masó i Jordi Bustos. Acotats: Jordi Díaz, Javi Salido, Lluïset, Àngel Grau i Cisco. Els reconeixeu?

Mama, jo vull ser artista!

Si bé, al nostre butlletí, hi podeu trobar un apartat on es mostren les habilitats fora dels castells que tenen molts components de la colla, no ens hem pogut estar d'avançar-vos una faceta desconeguda d'un company, tocat per la vena artística.

Vet aquí que un dels membres de la comissió de dinamització ha descobert que el millor espectacle, sens dubte, és ell. Comproveu com s'entrega totalment al públic i sobretot a les fans, que ens han dit que en són unes seguidores fanàtiques i incondicionals.

Per evitar confusions

La crònica de La Vanguardia del 8 de maig explicava el fet que un casteller de la colla va presentar-se amb la camisa verda (els pantalons se sobreentenien) al barri de Sants, confonent el dia de la actuació. Davant d'aquests fets (i d'altres que últimament són habituals de castellers de la colla que confonen places, pobles i fins i tot dies), remarcuem les dates més importants de la temporada que ens resta, amb l'ànim d'evitar confusions que comportin un incorrecte funcionament de la colla i dels individus que la conformen.

30 d'agost, Sant Fèlix, a Vilafranca del Penedès. L'actuació és a Vilafranca... del Penedès, no a la del Conflent o del Maestrat, entre d'altres. No en feu cas, si els comerços estan tancats: és Festa Major. S'actua a la plaça de la Vila; res a veure amb el carrer Sant Fèlix.

Dia 11 de setembre, Diada Nacional, a Montblanc. No s'ha de confondre la capital de la Conca de Barberà, situada a una hora i escaig de camí direcció sud-oest de Vilafranca (del Penedès) amb la cèlebre muntanya de la serralada dels Alps. El nom de la comarca no fa cap referència a l'alcalde de València.

24 de setembre, festes de la Mercè, a Barcelona. Estem parlant del Cap i Casal, no pas de la Barcelona de Guayaquil. Cal remarcar la importància de la data pel fet que l'actuació és a la plaça de Sant Jaume. En cas d'errar el dia, es pot anar a parar a alguna manifestació, protesta o acte similar, amb perill de patir càrregues policials, o de participar en aldarulls varis, amb el consegüent risc de rebre garrotades.

1 d'octubre, concurs de castells a la plaça de braus de Tarragona. Sobretot cal insistir molt en el dia, ja que, a l'escenari del concurs, s'hi celebren actes més o menys folklòrics que res tenen a veure amb els castells, i es fan a la mateixa arena. En cas de dubte i per ser prudents, millor que abans de res feu un cop d'ull des de la graderia, no fos cas.

1 de novembre, diada de la colla, a Vilafranca. Aquest any cau en dimecres, però és festiu, i, si no teniu la pega de primar en una taula electoral, sapigau que l'actuació serà l'última de la temporada i se celebrarà a Vilafranca del Penedès, curiosament al mateix indret on haurem actuat per Sant Fèlix. *Al tanto* amb la data perquè, en els últims anys, els dies anteriors o posteriors també n'hi pot haver d'«altres» que celebrin les seves coses. Cal evitar fer el «paperot».

Dia 12 de novembre, sopar de final de temporada, a Cal Figarot. La data és gairebé definitiva. Generalment el sopar és considerat el darrer acte de la temporada; de la castellera, s'entén. En el cas que no encerteu el dia, us haureu de rascar la butxaca, tot i que segur que la data constarà al tiquet que us demanaran en el moment d'entrar a la nau, i que ja farà bastants dies (no hores ni minuts, eh?) que el tindreu a les mans. Per cert, no cal anar-hi vestit/vestida de casteller/a.

I'm going to make castells

Que les sortides de la colla a l'estranger han estat sempre un pou d'anècdotes no és cap secret, però que les anècdotes es produeixin abans de sortir ja és una altra història. Aquí en tenim una de la darrera sortida a Steenvoorde (França). Les hostesses d'un dels vols, educades i atentes elles, anaven rebent el passatge, en aquest cas part de la colla, tot saludant-los amb les formes habituals «hola» o «buenos días». I mireu si n'eren, d'atentes, que en passar el Marc Domènec, Schuster, li van dir «hello» veient que no és exactament el model *typical spanish* precisament. No cal dir que el nen es va quedar de pasta de moniato. Si no fos per això, els hauria pogut respondre amb tota naturalitat: «Hello, I come from la Múnia and I'm going to make castells pels puestus!».

Amor i castells

No és la primera vegada que en el món dels castells sorgeix una íntima relació. Potser no és el cas dels dos castellers de sota, però no es pot negar que, entre la parelleta, es nota que hi ha complicitat i harmonia, el que ara en diuen *feeling*. I sobretot, una escena tan tendra ens demostra que dels castells, com del sexe, uns en surten feliços i els altres esgotats.

Confusions perilloses

La troballa que ha fet un company casteller és tota una bomba: resulta que, al mig dels Picos de Europa, ha descobert que els asturians són uns fervents seguidors del president dels Castellers de Vilafranca. En són tant, que fins i tot de terres tan llunyanes ja ens indiquen el camí que hem de seguir per anar cap a casa seva. La llàstima és que no van entendre bé el cognom del nostre estimat president (algú els el devia dir per mòbil i no hi devia haver gaire cobertura, enmig de tanta muntanya), i ja veieu la lamentable confusió a l'hora de reproduir-lo. Una altra hipòtesi és que el que han escrit al cartellet és la traducció de 'Cabré' al bable.

No volem ni pensar que l'autor del senyal tingui més mala bava i hagi posat aquesta bajanada en lloc del que, en justícia, hauria d'haver escrit: «Jou dels Castellers de Vilafranca». Si és així, que es posi a punt...

Antologia de frases que han fet història

Fitxa 3

Fraser: «Senyora, vostè posada en una cantonada i vestida atrevidament de curt, parla de tu i fuma tot fent voleiar el bolso».

Autor: Josep Cabré, *Jou*.

Moment: Entre els anys 1996 i 2002 no vàrem actuar al Cap i Casal per la seva festa major, però la de 1995 no es pot dir que fos oblidable, no pas per dolenta ja que vàrem fer-hi castells de nou, sinó per un problema de trànsit i d'organització. Els autocars varen arribar a l'hora adequada a Barcelona però la guàrdia urbana (versió barcelonina de la nostra policia municipal) no va deixar-nos ni tant sols baixar dels autocars al lloc on va proposar-nos la organització (Via Laietana), fet que va motivar que els autobusos haguessin de fer, contra la seva voluntat, una «magnífica volta turística» per la nostra capital arribant boi al barri de Sant Andreu, fet que va comportar l'emprenyada i nerviosisme general de la gent de la Colla, amb el «Melilla» al capdavant, que anava amb els autocars. Retornats al punt inicial (Via Laietana), aquest cop si vam baixar dels autocars, sabent tots que l'actuació ja havia començat, i per tant bastant nerviosos i emprenyats. Sortosament vàrem ser «salvats» pels companys de la Colla que ja eren a la plaça de Sant Jaume (els que es desplaçaren en vehicles particulars o ja hi eren) que sortosament eren prou per fer el pilar d'entrada a la plaça. Un cop arribats a la plaça, plena de gom a gom i amb l'actuació ja començada, vam haver de creuar la plaça en

fila índia en diagonal fins a la nostra posició, davant l'astorament general del públic assistent. Amb els nervis a flor de pell i carregats de paciència, qui més qui menys té alguna anècdota d'aquell moment. L'aleshores secretari de la Colla encapçalava la fila índia, trobant-se més o menys la comprensió del públic, fins que una senyora va començar a proferir paraules grogüeres escandalosament mentre li barrava el pas. El *Jou*, sense cridar, calmadament i pausada, text tot esquivant-la finament amb un *dribbling* que hagués firmat el mateix Romário (davanter estrella del Brasil i el Barça de l'època). De fet, com el molt hàbil lector/a haurà suposat, la frase en qüestió va ser bastant més curta que no pas la que encapçala aquest text, però ens va ensenyar a tots els que la vam sentir que cal sempre mantenir la calma, i no perdre les formes més correctes davant de les adversitats.

Fitxa 4

Fraser: Per Vilafranca i per Sant Fèlix, mecagun 10!

Autor: Gabi Martínez (entre altres).

Escenari: plaça de la Vila.

Època: 30 d'agost de 1968, moments abans de sonar les gralles de l'intent de quatre de vuit. Els primers anys 60 van ser anys de pocs grans castells. Només es veien, de tant en tant i a les grans diades, algun quatre de vuit alguna torre de set, castells que marcaven el sostre casteller del moment. A finals de la dècada, però, es recuperen castells superiors, com el tres de vuit, els pilars de sis i de set amb folre, i fins i tot es carrega el cinc de vuit. Per als Castellers de Vilafranca foren anys marcats pels intents de torre de set i de quatre de vuit, que no van reeixir fins al 1969.

Comentari: La diada de Sant Fèlix de 1968 va ser una de les moltes actuacions en què els intents de castells grossos no van fructificar. Just abans de sonar gralles de l'intent del carro gros, va sentir-se la frase que aquí pretenem homenatjar, pronunciada pel Gabi Martínez, que era el cap de colla, amb la intenció d'esperonar els companys en aquell tens moment. Cal interpretar-la com una frase amb dues parts ben diferenciades. La primera part fa una crida a l'heroisme localista, animant els companys en moments que haurien pogut ser històrics en el cas d'haver-se fet el quatre de vuit. Noteu també una fervorosa i devota referència al nostre sant patró, que contrasta totalment amb la segona part de l'expressió, que constitueix una emfatitzada i flagrant contradicció amb la primera.

El crit ha perdurat fins avui, i encara es pot sentir abans, durant i fins i tot després d'algun castell, especialment en les actuacions de Festa Major. També admet petites variants, com substituir la preposició 'per' per la interjecció 'visca'. No és, però, l'única frase contradictòria de la història de la colla. Qui no recorda ordres com «agulla, espitgem cap endin» o «ap reteu-me l'ejquerra... aquejta ejquerra, no; l'altra ejquerra!». Però això ja dona material per escriure una altra fitxa.

JORDI ESTRANY SÁNCHEZ

PINTURA INDUSTRIAL I DECORATIVA

c. General Vallès, 21 2n · Tel. 93 890 06 21 · Mòbil 670 22 45 55
08720 VILAFRANCA DEL PENEDES · (Barcelona)

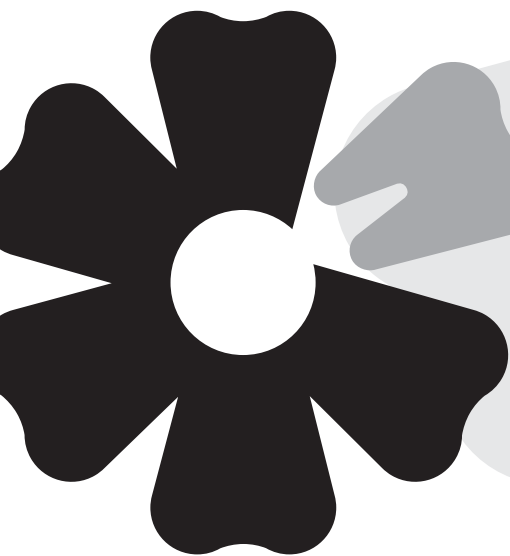
IMPLANTOLOGIA · ORTODÒNCIA · ESTÈTICA DENTAL
CIRURGIA BUCAL · PRÒTESI FIXA · PRÒTESI REMOVIBLE
ODONTOLÒGIA CONSERVADORA · PERIDÒNCIA
SERVEI DE SEDACIÓ · BLANQUEJAMENTS

Ens trobaràs al costat mateix de Cal Figarot

General Prim, 7-9 Local C · 08720 Vilafranca del Penedès
T. 93 819 91 10 F. 93 819 96 52 · e-mail: jbadell@salutdental.com

...i a partir del setembre a

c/ Flors, 72 · 43700 El Vendrell (Tarragona)
T. 977 15 49 59 F. 977 15 49 69
e-mail: salutdental@salutdental.com

SALUTDENTAL
P E N E D È S

Distribucions **CASTELLVÍ**

Distribuïdor
oficial de:

c/ de l'Agricultura, 3-4 - Polígon Industrial Domenys II

Tel. 93 898 02 85 - Fax 93 818 61 60

Apartat de correus 279

08720 VILAFRANCA DEL PENEDEÈS - Barcelona

c/e: info@castellvi.info - web: www.castellvi.info

restaurant • pizzeria

la trebbia

cuina artesanal

plaça de la sardana 3 • vilafranca del penedès • 93 817 1399

Foto: Jordi Galés

La Pedalada Verda 2005 canvia de recorregut ⬆

Foto: Felix Miró

Julia Bedmar, Jaume Martí i Jordi Bustos, soca-rels 2005 ⬆

Foto: Felix Miró

Els Reis tornen a Cal Figarot ⬆

Foto: Felix Miró

Assemblea 2006 ⬆

Foto: Felix Miró

Esmorzar de veterans a la nau de Cal Figarot ⬆

Foto: Felix Miró

El concurs de paelles repeteix guanyadors ⬆

Foto: Felix Miró

Sopar de soca-rels 2006 ⬆

Foto: Felix Miró

Música i jocs malabars al Musical Figarot ⬆

El Figarot

L'altra cara dels castellers Anna Riba Garcia

Fèlix Mirè

«Les vinyes són les principals culpables que avui en dia sigui una penedesenca més»

Crosses dins! L'Anna Riba és ja sota l'espatlla del segon del tres de deu. Poc s'ho pensava aquesta barcelonina arrelada al Penedès que els remes de fusta passarien a ser braços tensats, que el vaivé de la barca seria la gent d'un folre o que el crit de la copa es convertiria en l'aleta aplaudida.

Parla'ns dels esports que practiques.

«Actualment l'esport és una part important de la meua vida. De fet, sempre hi he estat vinculada ja que em dedico a l'ensenyament de l'educació física. Tot va començar quan vaig entrar en un programa de rem per fomentar aquesta especialitat olímpica de cara a Barcelona 92. A partir d'aquí vaig decidir estudiar coses relacionades amb la cultura de l'esport».

Explica'ns alguna cosa més de la teua activitat professional com a professora d'educació física.

«A mi m'omple el fet de pensar que ajudo a formar persones. Els nens m'estimen molt i, com que l'assignatura ja atrau per si mateixa, tot se'm fa molt més fàcil».

Canviem radicalment de tema: com et trobes al Penedès?

«Mira, les vinyes són les principals culpables que avui en dia sigui una penedesenca més. Fins que no vaig venir a Vilafranca, no les coneixia. Reconeix que em donen tranquil·litat, sobretot els ceps. Em sembla que tenen diferents encants en cada estació de l'any: quan estan podats, quan canvien de color... els de vinya vella són els meus preferits».

I Vilafranca?

«A mi Barcelona m'agrada molt, però prefereixo el nivell de qualitat de vida d'aquí a Vilafranca. Saps amb qui tractes. L'anonimat també està bé però, com que no havia tingut mai la coneixença de la gent del voltant, em quedo amb la senyora Vila».

Tu tens arrels a Barcelona, concretament a Sarrià i Ciutat Vella, oi?

«Sí. He viscut la transformació de Ciutat Vella molt de prop. Quan era petita i anava a buscar-hi el meu avi, era d'un to molt gris, de carrers molt foscos. S'hi sentien moltes pudors. Actualment, la meua mare i la meua tieta, que són de la banda de Gràcia, tenen una botiga centenària de cistells que es diu Germanes Garcia, tot i que el nom originari era Espinosa. El meu avi hi va entrar a treballar com a encarregat. I, amb els anys, se la va quedar en propietat. Ara com ara, em sap greu que no hi hagi ningú a la família que vulgui seguir la tradició botiguera ja que probablement es perdrà».

Explica'ns més coses de la botiga...

«A la botiga hi ha coses que s'han anat deixant. Es perden molts productes artesanals com les gorres de cop, que servien perquè, quan la canalla començava a caminar, els nanos s'estalviaven alguna patxada al cap. Recordo que, quan de petita entrava a la botiga, n'hi havia una cinquantena de penjades. També hi havia els picamatalassos, que es feien servir amb els matalassos de llana, i ara no calen (eren una gran venda), o els ventalls per al foc... Hi ha coses, però, que es continuen demanant perquè ara hi ha una revifalla de tot el que és autèntic i natural. De totes maneres, francament, no m'hi veig, venent cistells. Suposo que ens tornem més egoistes... i sobretot hi influeix l'horari que s'ha de seguir, que és molt esclau. Es treballa els dissabtes i tot...».

Sabem que tens una mena de passió per Menorca

«És un lloc on he anat des de petita. Hi ha molta tranquil·litat i t'hi pots divertir i estar en contacte amb l'aigua. A mi m'agrada molt. És una illa que, igual com les vinyes, va canviant segons l'estació. A l'estiu s'asseca; a l'hivern és intensament verda. Jo estic a la banda del nord, a Fornells, que és la part dels penya-segats, i, quan la tramuntana s'aixeca, el primer lloc on xoca és a prop de casa meua. És una sensació molt intensa sentir la tramunta i impressiona de debò anar al lloc on peten les onades».

Com va ser la teua adolescència?

«Estava immersa en l'esport del rem i no va ser cap disbauxa descontrolada per part meua. El rem és una pràctica que esclavitza bastant perquè hi has de dedicar moltes hores i quan podia remar justament era els caps de setmana. Els dissabtes teníem dos entrenaments d'aigua i durant la setmana, el físic. Per tant, entre setmana ja no podies dir a casa que volies sortir. Tinc medalles de campionats d'Espanya amb la selecció catalana; vaig guanyar una Copa del Rei i unes quantes més».

Explica'ns altres petites manies teves.

«M'agraden molt els estels. Tinc una mania des de fa molt de temps: cada dia intento comptar deu estrelles perquè, quan era petitona, una amiga de Menorca em va dir que, si comptava deu estrelles en una setmana, se'm complirien els desitjos. I ara ho faig cada dia. Al Penedès es veuen millor que a Barcelona, però com a Menorca enlloc».

Ets una persona que segueix uns costums fixats?

«Sí, clarament sóc una noia de costums. Quan faig les coses d'una manera i em surten bé, intento repetir-ho exactament igual».

Et mous per impulsos o ets més aviat reflexiva?

«Me les penso molt les coses. De vegades, fins i tot massa; però, si una cosa no se sent, ja pots pensar, ja...que no hi ha res a fer. De totes maneres, no sóc impulsiva. Les coses que faig, les he pensat molt, i em freno a mi mateixa perquè penso en les conseqüències que em pot representar prendre una decisió. Potser alguns cops això em fa perdre espontaneïtat».

Una altra de les aficions que tens és la moto, oi?

«Quan vivia a Barcelona, em movia amb moto perquè era la millor manera de fer-ho. No sóc una gran motorista, però la sensació d'anar amb moto m'agrada molt. Ara no en tinc, però. La trobo a faltar molt i aviat espero poder-la recuperar».

I el Trau, el teu gos?

«És més que un amic. Sempre t'entén i sempre et fa costat. Depèn de tu, i això et fa ser responsable. Els gossos tenen un caràcter propi i t'aporten moltes coses. També et representen adquirir obligacions, però et recompensen tot el que fas per ells multiplicat per mil. Ara tinc el Trau i els meus pares tenen la Gresca, que ja és una gossa de dotze anys, i me'ls estimo a tots. Són la fidelitat, t'ensenyen l'amor incondicional... encara que de vegades et fan agafar alguna enrabiada quan, per exemple, t'agafen una sabata i se la mengen. Últimament estic de sort, però, amb aquest mòbil que porto. Ja és la tercera caràtula de mòbil que canvio perquè el mosseguen... Segur que és com els nens, que volen cridar l'atenció».

LA HISTÒRIA DELS CASTELLS A LA PLAÇA DE LA VILA DE VILAFRANCA DEL Penedès

Vilafranca,
la plaça més castellerà
Jordi Peltan

MÉS DE **200 ANYS**
DE CASTELLS
A VILAFRANCA

- 160 pàgines
- 120 il·lustracions a tot color
- Cronologia d'actuacions
- Amb articles d'especialistes i de persones vinculades a les principals colles castelleres del país

A les llibreries de Vilafranca

Ajuntament de
Vilafranca del Penedès

PERSONES AL SERVEI DE PERSONES.

Som **Caixa Penedès**,
amb un gran equip de professionals
i més de 600 oficines.

T'oferim un servei amb les
tecnologies més avançades
i productes amb les solucions que
s'adapten a les teves necessitats.

La nostra finalitat última és estar
sempre molt aprop teu

i reinvertir en benefici de la societat.

